

SYLVIA BISHOP

Mexicanul

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

– Haide, grăbiți-vă! Autocarul trebuie să plece.

Rhea se făcu a nu remarca privirile ostile pe care i le aruncau adolescenții pe care îi avea în grijă. Ea îi număra, unul câte unul: erau toți prezenți. Chiar dacă în silă, ei respectaseră orarul. Nu era o treabă ușoară să însoțești douăzeci de liceeni agitați, dar Rhea învățase repede să nu țină cont de văicărelile lor și, în general, călătoria școlară se desfășura bine.

– Ce urmează să facem la Uxmal? întrebă Peter Ellis, care se afirma din oficiu drept lider al grupului. N-am auzit niciodată, vorbindu-se de Uxmal.

– Dar amintește-ți, Peter, că voi nu ați auzit niciodată vorbindu-se nici de Cancun!

– Da, adăugă colega sa, Sally. Mi se pare că te-am și văzut, căutând într-un atlas unde este Mexicul.

Peter găsi că nu trebuie să răspundă și se instală confortabil pe scaunul său. Rhea nu putea să le poarte pică. În definitiv, ei se înscriaseră pentru această călătorie cu scopul de a petrece câteva zile plăcute și a se amuza. Și a se amuza, pentru ei însemna a se scălda, a vâsli, a face plajă... Aspectul cultural al excursiei nu-i interesa deloc.

Ceea ce nu era cazul cu Rhea. În vârstă doar de douăzeci și trei de ani, ea împărțasea, desigur, cu elevii săi, dorința de a se distra, dar acceptase să-i însoțească pentru a putea să studieze, la fața locului, arhitectura și arta civilizațiilor indiene. Licențiată în istoria artei la Universitatea Waverley din Manhattan, ea nu și-ar fi putut permite această călătorie și, în aceste condiții, ar fi trebuit să suporte toate cheltuielile.

Nu întotdeauna i-a fost ușor să-și plătească studiile, mai ales după moartea mamei sale, în anul precedent. Din fericire, o mică moștenire și o bursă universitară îi furnizaseră suma necesară pentru a termina ultimul an de doctorat.

Bineînțeles, la fel ca și adolescenții pe care îi însoțea, Rhea regreta plaja de la Cancun, dar perspectiva de a vizita ruinele vechiului oraș mayaș de la Uxmal, o interesa mult mai mult. Pentru o rațiune pe care o ignora, Rhea era fascinată de arta indienilor.

Nu era decât ora nouă dimineată, dar era deja foarte cald și vor sosi la Uxmal către prânz, în plină arșiță. Rhea știa că ghidul care le fusese repartizat va veni să capteze interesul elevilor de obicei mai degrabă distrați în astfel de vizite.

Traversară un sat mic adormit în care doar câteva femei, îmbrăcate în costume locale, ieșeau din casele cu obloanele închise. Purtau toate rochii lungi drepte, din bumbac, câteodată împodobite cu jupoane brodate. Șaluri cu ciucuri, în culori închise, le acopereau umerii. Rhea avea să afle mai târziu, că această ținută numită „huipil“ era specifică întregii regiuni Yucatan.

Când sosiră, în sfârșit la Uxmal, parchingul era complet ocupat. După cum se vedea, numeroși turiști veniseră devreme, pentru a evita căldura mare de după-amiază. Rhea se gândea că trebuia să întâlnească acolo un ghid, dar nimeni nu-i aștepta.

– Sunt obosită, declară deja o fetiță atunci când Rhea îi ajuta pe elevi să coboare din autobuz.

– Ce ciudat că vă prinde oboseala întotdeauna înaintea unei vizite. Curios, ea dispare când este vorba să vă culcați! remarcă Rhea cu ironie.

Ea primi, în schimb, strâmbături de dezaprobare, totuși lipsite de răutate.

– Să mergem! Ei, domnișoară Glenn, unde este ghidul dumneavoastră?

Unde putea să fie? Văzând că nu sosesc, se decisese să nu-i mai aștepte? N-are importanță, ea avea cartea sub braț și ar putea, eventual, să-l înlocuiască.

Aproape de intrare, un bărbat era rezemat de singurul arbore pipernicit care dădea un pic de umbră în acest peisaj deșertic. Purta o bluză verde care ar fi putut să fie uniforma ghizilor. Rhea scoase un suspin de ușurare și se apropie cu pasul ferm care o caracteriza.

Presupusul ghid nu făcea nici un efort pentru a se ridica. El o privi apropiindu-se, cu un amestec de interes și insolență. Când ajunse în fața lui, se simți deodată descumpănită.

– Suntem dezolați că am întârziat. Autobuzul...

Rhea ezită să continue și făcu un gest vag, în direcția autobuzului.

– Ei bine, autobuzul vostru a întârziat. Ce păcat!

El se ridică, o privi ținând, dându-i impresia Rheeli că era foarte mică. Măsura puțin peste un metru și optzeci. Din el emana o impresie de forță și de mister. Ochii săi foarte închiși la culoare aveau o nuanță de chihlimbar. Avea o față pătrată, cu pomeți înalți, încadrate de un păr negru, ușor ondulat și o piele foarte, foarte bronzată. Profilul avea trăsături colțuroase pe care le observase la portretele bătrânilor luptători și la suveranii indieni.

– Cred că vă numiți Montezuma, spuse o tânără liceană, cu admirație.

– Sunt dezolat, răspunse el, râzând. Și dumneavoastră? întrebă el, întorcându-se spre Rhea.

– Rhea... Adică, vreau să spun domnișoara Glenn... în sfârșit... Bine, nu avem timp de pierdut cu politețuri. Ar fi mai bine să mergem.

Interlocutorul său nu părea deloc grăbit.

– Da, da... să mergem.

Rhea simți urcând în ea indignarea.

– Sunt dezolată să vă întrerup siesta. Dar, sunteți ghid, mi se pare.

Figura sa se lumineă.

– Ghid? Ah, da, bineînțeles! De fapt, începeam să mă plictisesc. Nu se putea să-mi refuz o diversiune atât de încântătoare ca aceasta, zise el fixând-o pe Rhea.

El o cercetă cu o privire apreciativă. Un păr des, șaten, încadra ovalul perfect al figurii luminate de ochi de culoarea alunei. Ea avea un nas acvilin și o gură generoasă care știa să devină aspră când era contrariată.

– Vreți să vă limitați la rolul dumneavoastră de ghid? Eu nu fac parte din aceste liceene, îi zise ea, pe un ton aspru.

– Mi-am dat seama, replică el, lăsându-și privirea să rățăcească pe formele feminine ale Rheeli. Dar vă asigur că îmi voi îndeplini rolul, veți vedea.

El avea un aer serios, dar Rhea avu impresia că-și bătea joc de ea. Totuși, se întoarse spre elevi, îndemnându-i cu o voce autoritară să-l urmeze. Rhea văzu că aceștia îl ascultă fără să murmure, cum aveau obiceiul.

Plăcut surprinsă, îl urmă pe Antonio. El semăna mult cu acei regi mayași pe care îi văzuse în ghidul său. I-ar fi plăcut mult să-i facă portretul... Dar unde își pusese carnetul de crochiuri? Ah, îl uitase! Și se gândise să copieze anumite sculpturi!

Își uită repede furia ascultându-l pe Antonio, care se dovedea a fi un excelent ghid, pasionant și fascinant. Știa totul despre istoria maya.

– Numele mayaș al Uxmal înseamnă „construit de trei ori“, dar orașul a fost construit în cel puțin cinci reprize, la explica el. O mare parte a fundației datează din perioada clasică a secolului al cincilea sau al șaselea, dar Uxmal aparține renașterii maya, datând din secolul al nouălea și al zecelea.

– De ce oamenii au părăsit acest oraș? întrebă o liceană.

– Nimeni nu știe, mărturisi Antonio, dar este adevărat că o secetă mare i-a forțat pe oameni să plece. Pământul este sărac și fără apă, este imposibil de trăit aici. Iată de ce Chac, zeul ploii, prezenta atâta importanță.

Rhea era copleșită de farmecul cuvintelor lui Antonio.

– Am citit undeva că mayașii sunt numiți „Grecii Americii“, fără îndoială din cauza aparenței clasice a arhitecturii lor și a civilizației evolute a orașelor-stat, zise Rhea.

Răspunsul lui Antonio fu mai mult decât ironic.

– Presupun că i-am putea numi pe greci „Mayașii Europei“. Și aceasta depinde din ce punct de vedere sunt priviți.

Îl lovise în mândria lui? Nu aceasta fusese intenția sa. Cu toate că avea o reală admirație pentru cultura maya, nu știu ce răspuns să-i dea. Din fericire, Antonio își reluase explicațiile, prezentându-le Piramida Magicienilor. Elevii doreau să o escaladeze.

Antonio se întoarse spre Rhea.

– Vreți să așteptați aici, la picioarele Piramidei?

– Desigur că nu! răspunse ea sec, simțind că-i lansase o provocare.

Ea întâmpină unele greutateți să urce ultimii metri, în timp ce elevii nu dădeau nici un semn de oboseală. În vârf, Antonio le relatează că întreaga fațadă, îndreptată spre apus, forma o gigantică mască a lui Chac, zeul ploii.

Când se chinuia să coboare, Rhea îl auzi pe Antonio declarând:

– Vă descurcați bine.

El îi întinse mâna, pentru a o ajuta să coboare.

– Vom parcurge restul drumului împreună, îi spuse Antonio.

Rhea se zbătea între dorința de a-și afirma independența și sentimentul de siguranță pe care i-l trezea prezența lui. Prudentă, se lăsă, în sfârșit, condusă de Antonio.

Jos, Peter și colegii săi îi așteptau cu surâsul pe buze.

– Atunci, să-i dăm mâna ghidului? întrebă Peter, tachineându-o.

Toți izbucniră în râs, văzând-o smulgându-și mâna din cea a lui Antonio. Rhea simți că roșește, furioasă că situația îl amuza pe Antonio mai mult decât pe elevi.

Își continuă vizita și Antonio își relua explicațiile. Cunoștințele sale erau nepuizabile. Rhea remarcă privirile curioase pe care ceilalți ghizi le aruncau lui Antonio, ei vorbind de zece ori mai puțin decât acesta. Era cunoscut, pentru că toți îi adresau un salut respectuos.

La palatul guvernatorului, Rhea regretă, încă o dată, că nu-și luase carnetul de crochiuri.

– Sunteți desenatoare? întrebă Antonio.

– Nu chiar. Sunt istoric de artă sau, mai bine zis voi fi, în orice caz. Dar, de asemenea, pictez și desenez.

– Este un loc de vis pentru artiști. Acesta era unul dintre cele mai mari orașe mayașe. Ceea ce vedeți astăzi nu sunt decât vestigiile unei mari metropole foarte populată.

– Vorbiți cu o asemenea mândrie, spuse Rhea. Sunteți descendent din mayași?

Vocea, ca și figura sa, și-au schimbat expresia.

– Da, seșorita, în venele mele curge sânge mayaș. Aveți în fața dumneavoastră un ghid mayaș veritabil! Asta nu înseamnă să nu adăugați puțină picanterie descriind călătoria dumneavoastră la întoarcerea în America. Puțină culoare locală în plus, nu este așa?

La aceste cuvinte, Rhea protestă.

– Mândria dumneavoastră este poate îndreptățită, dar nu și aprecierile altora. Nu știți nimic despre mine și atitudinea dumneavoastră îmi displace.

În ochii lui Antonio, respectul luă locul disprețului. Un surâs vag rătăci pe buzele sale.

– Vă rog să mă scuzați, seșorita, dacă v-am judecat greșit. Sunt, poate, prea susceptibil, ca și dumneavoastră, de altfel. Mânia dumneavoastră o probează. Dar nu regret nimic. Sunteți mai frumoasă decât...

– Eu nu... nu sunt...

Rhea era tulburată. Frumoasă, ea? Tânăra femeie simțea o plăcere ciudată văzându-se admirată, dar nu

reuşea să ascundă emoția pe care i-o treziseră cuvintele ghidului. Își plecă privirea pentru a disimula încurcătura sa.

Spre marea ei ușurare, Peter își făcu apariția, întrebând când va veni, în sfârșit, timpul să mănânce. Antonio le indică un restaurant și-i conduse până acolo.

Adolescenții se serviră din abundență cu chili, tacos, pui și tamales. Când Rhea veni la masa lor, constată că i se rezervase un loc între Peter și Antonio.

– M-am gândit că v-ar plăcea să fiți împreună, zise Peter cu un zâmbet șiret.

Rhea încercă să-și concentreze atenția asupra a ceea ce mânca: tacos con pollo, însoțite de un sos de avocado.

– Nu vă place mâncarea noastră mexicană? întrebă Antonio.

– Bineînțeles că da, o ador. Sunt numeroase restaurante mexicane la New York.

– Nu mă îndoiesc. Dar mâncarea mexicană nu se rezumă la chili și enchilade.

De ce încerca, din nou, să provoace o discuție?

– Ascultă, Antonio, nu am intenția să angajez o polemică privitoare la cele două culturi ale noastre. Lasă-mă să profit de această masă.

Antonio părea surprins de reacția sa, dar își reluă, repede, surâsul malițios.

– Foarte bine, señořita, vă rog să mă iertați.

Fără a mai aștepta, Rhea, savură mîncarea cu plăcere și sfârși cu tamales, un delicoos desert mexican, prezentat în foi de banane.

Antonio părea destins și discuta animat cu elevii.

Suma cunoștințelor sale o intriga. Fascinată, îl asculta descriind semnificația simbolică a cifrelor înscrise pe coloana pe care o văzuseră de dimineață. Apoi, elevii se împrăștiară. Rhea și Antonio mai întârziară puțin înainte de a-i urma.

Afară, elevii disputau o partidă îndârjită de-a fripta și, după cum se vedea, nu aveau nici o intenție să continue vizita.

– Știți, trebuie să-i lăsați, au atins punctul de saturație. Când văd studenți ca ei la universitate, știu că nu mai trebuie să insist.

Ce vroia să spună prin „universitate”? Era, de asemenea, ghid la universitate? Nu avu timp să-l întrebe, căci el se adresa deja elevilor.

– Rămâne să vizităm și mănăstirea. Cei ce doresc, pot să ne urmeze, ceilalți vor putea continua jocul.

Ei deciseră, evident, să renunțe la vizită.

– O mănăstire nu prezintă nici un interes... poate pentru fetele bătrâne, spuse Sally.

Rhea îi aruncă o privire indignată.

– V-a supărat această remarcă, aprecie Antonio. Vi se spune deseori fată bătrână?

– Bineînțeles că nu, replică ea, iritată la culme. Mai ales că nu am decât douăzeci și trei de ani. Deci, nu am vârsta unei fete bătrâne!

– Aici, în Mexic, fetele se căsătoresc foarte de tinere: la douăzeci și trei de ani, au deja trei sau patru copii.

– Ceea ce nu este cazul în Statele Unite. Cea mai mare parte a fetelor se îngrijesc de carieră înainte de a se gândi la căsătorie.

– Și faceți parte dintre acele femei?

El o privea insistent, tulburând-o.

– Eu... da... în sfârșit îmi termin studiile. Să spun drept, nu sunt sigură... Oh! Și apoi, aceasta nu vă interesează!

– Nu este decât pură curiozitate. Și cum reușesc femeile americane să-și satisfacă aspirațiile... romantice, urmărindu-și, mai ales, cariera?

– Și una și alta nu sunt opuse!

– Am auzit vorbindu-se de legăturile pe care le întrețin tinerii din Statele Unite. Ce fel de relații sunt mai satisfăcătoare?

– De unde vreți să știu? Eu nu am avut... în sfârșit... Ajunge! Vreți să-mi vorbiți mai bine despre mayași?

– Bineînțeles, señorita. Viața era mult mai simplă atunci.

Furia Rheeli se risipi complet când descoperi frumusețea clădirilor mănăstirești. Fu încântată de

grilaj, de capetele de șerpi, de cucuvelele și zeul ploii sculptați în piatră. Contemplă îndelung frizele de pe clădirea de nord, apoi urcară imensa scară ce ducea la terasa din partea de apus. Friza care împodobește fațada era magnifică. Reprezenta șerpi cu pene, spice de grâu, un tron, frunzișuri și un cap de om cu corpul de broască țestoasă. Rhea ar fi dorit să mai stea dar trebuia, deja, să-și întâlnească elevii.

Când au ajuns la piciorul scării, aparatele foto s-au declanșat. Rhea recunoscuse vocea lui Peter.

– Ne-am săturat de joacă și ne-am hotărât să vă găsim ca să vă facem fotografii.

– Nu știu de ce țineți atât de mult să aveți fotografia mea. Figura mea nu are nimic extraordinar. În schimb, înțeleg de ce vă interesează Antonio. Dacă aș fi avut carnetul de crochiuri, i-aș fi făcut portretul. Din păcate, l-am lăsat la Cancun și...

– Aveți noroc, señorita, și eu voi fi mâine la Cancun. Trebuie să mă duc pentru afaceri. Dacă doriți, aș fi fericit să vă pozez.

– Ca să spun drept... nu sunt sigură cu privire la itinerarul de mâine...

– Mâine dimineață liber, citi Peter pe program.

– Foarte bine, voi fi la hotel, la orele unsprezece.

Fără să mai aștepte răspunsul, el îi antrenă pe elevi într-o vizită la mănăstire. Rhea încerca un sentiment

ciudad. Nu numai că Antonio reușise să conducă vizita de azi, dar reușise să organizeze și activitatea de mâine! Trebuia să regrete sau să se bucure? Prezența și competența sa o scutiseră de o grea responsabilitate. În plus, dorea cu tot dinadinsul să-i facă portretul. Avea acum un prilej unic pe care nu trebuia să-l refuze. O figură atât de interesantă și de... frumoasă nu găsea atât de ușor...

Antonio conduse grupul de elevi la autocar și-i ceru șoferului să facă un tur prin Kabah, ceea ce nu era prevăzut în program.

– Arcada din Kabah prezintă un mare interes, îi explică el Rhlei. Era, odinioară, o poartă a orașului. Drumul sfânt, care ducea la Uxmal, trecea pe dedesubt. După cum se pare, exista odinioară o rețea de drumuri care lega toate aceste orașe între ele.

Când coborâra din autocar, Rhea își dădu seama că printre elevi se formaseră cupluri. Și Antonio păru că remarcase.

– Trebuie să-i supraveghem, îi spuse el. Se pare că au altceva în cap decât a contempla vechile drumuri sacre. Altfel spus, n-aș putea să-i condamn.

În acel moment, Rhea alunecă pe o piatră. Ar fi căzut dacă Antonio n-ar fi prins-o. El întinse mâna și o înlănțui. Atunci când își ridică ochii spre el pentru a-i mulțumi, el o strânse mai tare.

– Nu, señoꖗita Rhea, eu nu i-aş condamna. Şi pe mine însumi mă interesează mai mult... alte lucruri.

Rhea se simţea bine astfel. Dar privirile amuzate ale elevilor o făcuă să se îndepărteze.

Atunci, Antonio prezintă elevilor Arcada, Rhea remarcând de cealaltă parte a monumentului vestigiile căii sacre şi, la stânga, un fel de camping cuprinzând mai multe corturi, unde părea că se desfăşoară o activitate febrilă.

– Aici, vă părăşesc, îi anună Antonio.

– Vreţi să vă ducem la Uxmal?

– Nu, eu rămân aici, răspunse el, indicând cu un gest campingul.

– Aici este locul unde locuiesc ghizii?

– Nu, ghizii au case. Dar eu fac excepţie. Aici, este reşedină mea, pentru o perioadă nedeterminată de timp.

Acest răspuns nu putea s-o satisfacă pe Rhea. Antonio nu avea locuină? Ascundea ceva, o femeie, o familie? Dar aceasta nu o privea.

– De fapt... Cum veţi ajunge mâine la Cancun?

– Nu vă neliniştiţi, señoꖗita! Voi fi acolo la ora promisă.

– Nu mă nelinişteam.

– Atunci, în acest caz, pe mâine!

Capitolul 2

În acea noapte, Rhea n-a dormit deloc. Elevii săi refuzaseră să se culce înainte de a se închide discoteca. Spre ora două, când calmul s-a restabilit, în sfârșit, Rhea a putut să se odihnească. Dimineața următoare era liberă: nu avea, deci, nici o obligație, fără întâlnirea cu Antonio, la orele unsprezece. Avea, deci, intenția să doarmă mai mult.

La ora opt, totuși, Rhea era deja trează. Ea dădu în lături perdelele și contemplă îndelung spectacolul ce i se oferea privirii. Balconul său atârna peste un lac albastru cu apă limpede, mărginit de kilometri de nisip fin. Tentația era irezistibilă; îmbrăcă un cosum de baie și coborî la plaja pustie la acea oră matinală.

Enrique, băiatul de plajă, îi propuse un tub, o mască și labe de cauciuc.

– Este o zi ideală pentru a explora adâncurile, zise ea și voi putea scăpa, astfel, mai ușor de elevii mei.

Echipată pentru a plonja, intră în apa cristalină și se îndepărtă de țărm. Acasă, nu avea ceva asemănător. Apa din Long Island, mai întunecată și mai rece, nu se putea compara cu această transparență care lăsa să se vadă culorile vesele ale unor pești extraordinari.

Aproape de mal, o stâncă avansând în apă, furniza numeroșilor locuitori ai mediului submarin un azil natural. Locul era adânc și, de obicei, cei care se scăldau se adunau acolo pentru a observa viața subacvatică. În acea dimineață nu era nimeni și Rhea decise să se aventureze încet până acolo.

Deodată, o formă întunecată se îndrepta spre ea, un alt înotător continua să se apropie de ea. Ajuns în dreptul ei, se opri. Rhea, la rândul său, își scoase capul din apă și se găsi față în față cu Antonio.

– Ce?... Cum... ce faci aici?

– În aparență, același lucru ca dumneavoastră, señorita Rhea, răspunse el zâmbind. Lacul aparține tuturor, nu?

– Bineînțeles. Nu asta vroiam să spun. Nu mă așteptam să vă găsesc aici atât de devreme, asta-i tot. Știați că sunt aici?

– Cum aș fi putut să știu?

Rhea se simți puțin ridicolă, ca și când l-ar fi acuzat că a urmărit-o.

– Am sosit mai devreme și m-am hotărât să vin să fac o baie așteptând ora întâlnirii noastre. Haideți să profităm! Avem nevoie de puțin repaus după ziua obositoare de ieri. Veniți!

În câteva cuvinte, reușise să destindă atmosfera. Era dificil să reziste farmecului său.

– Să facem o cursă până la stâncă, Rhea.

– Vă urmez!

Porniră împreună. Antonio era un înotător rapid, dar Rhea nu întâmpina nici o greutate să-l urmeze. Când ajunseră aproape de stâncă, ea dădu o ultimă lovitură puternică de picior și-l devansă câțiva centimetri.

– Am câștigat! strigă ea, cu mândrie.

– Nu este drept! Ați fost avantajată de labe. Dar, așteptați puțin!

Antonio plonjase, înainte ca ea să înțeleagă amenințarea. Încercuindu-i picioarele, ca să nu poată scăpa sau să se zbată, îi smulse labele. Când se ridică, își lăsa brațul în jurul ei, continuând să o înlănțuie. Când reveni la suprafață, se găsiră față în față, ochi în ochi.

Erau singuri; lumea întreagă se rezuma la această vastă întindere, la aceste stânci întunecate și la dorința tulburătoare care îi invada. Cu prețul unui violent efort, Rhea își reveni.

– De acord. Suntem, acum, la egalitate. Să parcurgem drumul în sens invers.

Fără a aștepta răspunsul, se îndepărtă de el și începu să înoate în direcția plajei. Câștigă un avans de un cap, dar Antonio o ajunse și o depăși.

– De data aceasta, eu am câștigat! declară el atunci când ea se lăsă să cadă alături, pe nisip. Dar nu fără efort, adăugă el, arătându-i labele pe care le ținuse în mâini. Aceste lucruri sunt făcute pentru picioare, nu pentru mâini.

Vorbind, se aplecă spre ea și-i mângâie picioarele. Ea se înfioră.

– Așa, vă gâdilați, zise el, râzând. Aș putea să vă torturez, dacă aș vrea.

– Nu, Antonio, ai milă!

– Nu vă voi face nimic, reluă el pe un ton mai serios. Dorința mea este de altă natură. Sunt alte modalități de a stabili o legătură, Rhea...

El îi lăsă piciorul și luă un pumn de nisip pe care îl presăra de-a lungul gambei și a coapsei. Ei îi făcu impresia că primise o mângâiere foarte dulce.

– Este, deja, foarte cald, murmură ea. Ar fi mai bine în apă.

Înotară îndelung, apoi se întoarseră pe plajă.

– Dacă am lua dejunul? propuse Antonio.

– Bună idee, desenul va mai aștepta!

Se îmbrăcăra și se îndreptară către hotel, care nu era departe. În trecere, Rhea remarcă numeroasele priviri feminine ațintite asupra lui Antonio. Era ceva regal în ținuta sa. Antonio era mare, dar se deplasa cu multă grație și eleganță. Buclele fine de păr negru îi cădeau netede pe frunte. Tenul foarte bronzat scotea în evidență privirea întunecată și profundă.

– Bineînțeles, eu te invit, zise el deodată.

– Mulțumesc... Spune-mi, meseria de ghid este mai rentabilă decât credeam.

– Am alte... alte surse de venituri, răspunse el sec, fără alt comentariu.

Ce bărbat ciudat! Care ar putea fi alte surse de câștig? Poate era amestecat în câteva afaceri ilegale de trafic clandestin. Acest gând o îngrozea și o excita, în același timp. Dar, dacă era așa, de ce se găsea cu o zi înainte la Uxmal și cum putuse să capete atâtea cunoștințe cu privire la istoria civilizației maya?

Rhea hotărî să-și scoată din minte aceste întrebări și să savureze masa fastuoasă compusă dintr-un gaspacho foarte picant și dintr-un pește proaspăt marinat.

– Văd că apreciați cevicheul nostru, remarcă el. Mulți turiști evită să mănânce pește crud.

El râse din toată inima când îi văzu aerul consternat.

– L-ați mâncat în întregime.

– Pentru că nu știam că este pește crud. M-ați înșelat, îl acuză ea cu bună dispoziție.

– Este adevărat, dar era pentru binele dumneavoastră.

Când achită nota, ea văzu că era, deja, douăsprezece și jumătate.

– Sper că voi avea timp să fac portretul înaintea excursiei de după-amiază, spuse ea gânditoare.

Pe fața lui Antonio se citi decepția.

– Nu puteți anula această ieșire?

– E imposibil. Răspund de acești elevi. Dar, mă voi zori. Urc să-mi iau lucrurile, așteptați-mă.

– Dar unde vreți să vă instalați?

– Poate în hol?

– E prea multă lume.

– Aveți dreptate. De altfel, prefer lumina zilei.

– Aveți un balcon?

– Vreți să spuneți în camera mea? Bineînțeles, toate camerele au unul, dar...

– Perfect. Să mergem acolo!

Din nou cu acea autoritate care îi devenise familiară, el preluase conducerea. O urmă până la recepție unde ea ceru cheia. Ce vor crede elevii dacă ar vedea intrând în camera sa un bărbat ca Antonio? La această idee, Rhea simți că roșește. Antonio, în

schimb, părea foarte bucuros. Poate trecuse de multe ori prin această situație, gândi ea cu amărăciune. El avea un aer amuzat, ca și când ar fi intuit încurcătura sa. Liniștea sa, surâsul său și această impresie de mister ce domnea în jurul lui se adăugau neliniștii sale. Ea abia îl cunoștea pe acel bărbat, dar ceea ce știa i se părea contradictoriu.

Ușa camerei era deschisă, camerista termina de dat cu aspiratorul.

Rhea merse să caute carnetul de crochiuri și culorile și-l urmă pe balcon.

– Cum mă vreți? întrebă el cu ironie.

Ignorând subînțelesul întrebării, ea răspunse:

– Nu are importanță. Voi realiza câteva schițe rapide în cărbune, apoi un portret în culori. Vă cer doar să stați liniștit.

– De acord.

Rhea avu greutate în instalare. Marele carnet de crochiuri era prea lat pentru a-l ține pe genunchi. Se duse să aducă niște cărți din camera sa pentru a-l sprijini. În acest timp, Antonio nu o pierdea din ochi. Rhea îi simțea privirea malițioasă atintită asupra ei.

Încerca să se concentreze asupra trăsăturilor lui Antonio, uitând de bărbatul care se ascundea în dosul lor. Un portret din față fu urmat de un profil și de un studiu pe trei sferturi. Ar fi vrut să aibă timp pentru a-i

face un portret complet și detaliat, pentru că trăsăturile sale accentuate erau de o armonie perfectă.

Absorbită de desenul său, Rhea uită, pentru o clipă, că se găsea singură în cameră cu Antonio. Ea îi ceru să stea nemișcat și să-și țină capul ușor întors spre lac. Pe măsură ce portretul apărea pe hârtie, simțea o neliniște ciudată. Antonio nu înceta să-și întoarcă privirea spre ea.

Ea se opri câteva clipe pentru a-i permite să se odihnească.

— Poate v-ați plictisit, Antonio.

— Deloc. Îmi place să vă văd lucrând.

— Am remarcat... Vreau să spun... în fine, s-ar putea spune că dumneavoastră desenați, nu invers.

— Nu, eu nu știu să reproduc frumusețea. Dar sunt capabil s-o apreciez.

Complimentul o mișcă, dar se grăbi să declare:

— Să ne întoarcem la lucru.

Cu regret, el reluă poza. Rhea se concentrează atât de mult, încât nu auzi că se bătea la ușă. Ca prinsă cu ceva nepermis, lăasă să-i cadă carnetul de crochiuri. Antonio se aplecă în același timp cu ea să-l ridice și mâinile lor se atinseră.

— Nu ești obligată să răspunzi, Rhea.

— Trebuie, răspunse ea imediat, îndreptându-se spre ușă.

Ea deschise în momentul în care Peter și Sally se îndepărtau.

– V-am căutat peste tot, zise Peter.

– Ne-ați lipsit, adăugă Sally glumind.

Apoi, zărindu-l pe Antonio, continuă pe un ton ironic:

– Dar văd că nu sunteți singură. Sper că nu v-am întrerupt.

Rhea ar fi vrut s-o pună la locul ei pe tânăra obraznică și totuși, simți nevoia să se justifice.

– Îi făceam portretul lui Antonio.

– Folosiți-vă timpul, zise Peter. Aveți aprobarea noastră. Nu vă neliniștiți, nu vom spune nimănui că este un bărbat în camera dumneavoastră. Pe curând! Încheie el târând-o pe Sally.

Rhea rămase nemișcată, descumpănită. Antonio era pe balcon, având în mână carnetul de crochiuri.

– Mă gândesc să ne oprim. Nu voi avea timp să termin.

Încurcătura ei păru că-l amuză. El intră în încăpere, puse carnetul pe pat și se apropie de ea.

– Nu doriți să terminați ceea ce ați început? întrebă el cu o voce joasă.

– Dacă aveam timp, evident.

– Pot să vă ajut...

– Nu, mulțumesc, pot să termin, fără dumneavoastră.

– Nu, nu puteți termina ceea ce ați început cu mine, reluă el atrăgând-o spre sine.

– Antonio... vă rog... elevii... murmură ea, simțind că rezistența îi slăbește.

– Uitați-i. După cum se vede, reputația dumneavoastră este terminată.

Se aplecă spre ea, atingându-i gura. Mai întâi ezitant, se mulțumi să-i mângâie buzele, urmărind conturul lor. Apoi, sărutul deveni mai exigent. Rhea știa că putea să-l respingă, dar îi lipsea voința. Atracția care îi unea era prea puternică. Și apoi, ce era rău? Va părăsi Mexicul poimăine și nu-l va mai revedea niciodată pe ghidul cu un farmec redutabil.

Tremurând toată, îi întoarse sărutarea. Atunci, ca și când ar fi simțit emoția ei, Antonio deveni mai îndrăzneț.

– Cât ești de frumoasă, murmură el, mângâind cu mâinile febrile pieptul abia acoperit.

Rhea se depărtă brusc de el. El încercă s-o rețină.

– Nu, nu, strigă ea îngrozită, dându-se înapoi cu un pas.

Rămaseră un lung moment nemișcați, privindu-se în tăcere.

Apoi, furia luă locul surprizei și frustrării pe chipul lui Antonio.

– Așadar, dacă înțeleg bine, ai terminat să-ți joci micul joc, spuse el cu cinism.

Fu rândul Rheeli să se lase cuprinsă de furie.

– Ce vrei să spui? Eu nu mă joc!

– Atunci, cum numești asta? Ești prea bună pentru un biet ghid ca mine? Eu am fost ghidul folcloric, nu este așa? Mi-ai făcut portretul, mi-ai acordat câteva sărutări și acum mă alungi. Ei bine, să știi că nu mă concediezi în felul acesta, seșnorita Rhea!

La aceste cuvinte, înainte spre ea, amenințător. Rhea avu un moment de recul și se izbi de marginea patului. Își pierdu echilibrul și se găsi întinsă pe el, imobilizată de mâna fermă a lui Antonio.

– Te rog... murmură ea cu o voce tremurătoare.

– Ce mă rogi? Vrei sau nu? Fii sinceră.

– Ești un monstru!

– Nu te neliniști; nu mă interesează să continuu acest joc. Doream doar să-ți demonstrez că ai o atitudine penibilă. Dacă voiam... o, dacă voiam...

În loc să sfârșească fraza, se aplecă spre ea, o imobiliză și-i dădu o sărutare atât de violentă încât se simți rău. Apoi o lăsă, la fel de brusc, traversă încăperea cu un pas rapid și ieși trântind ușa.

Rhea rămase un timp îndelungat întinsă pe pat, cu mintea golită de orice gând, în prada unei dorințe nesatisfăcute. Inima îi bătea să se rupă. Apoi, se liniști și-și reveni în fire. Numai teama îi dictase reacțiile.

În prada unei confuzii totale, se ridică și, cu un pas șovăitor, se îndreptă spre oglindă. Fără să vrea, Rhea

își trecu degetul peste buzele încă fierbinți. Niciodată nu se va șterge amintirea sărutărilor tandre și crude, în același timp...

Deodată, răsună soneria telefonului, întrerupându-i gândurile. Peter îi cerea să-i întâlnească în port, în douăzeci de minute, pentru a face canotaj. Iată că i se oferea prilejul așteptat pentru a-și scoate din minte acest episod. Câteva minute mai târziu, părăsea camera.

Când ajunse în hol, auzi vocea suavă a lui Sally.

— Dacă îl căutați pe Antonio, a plecat. El a coborât îmbrăcat de sărbătoare, ca și cum s-ar fi dus la o întâlnire importantă. Avea o înfățișare!...

— Da, reluă Peter. Ducea o valiză. Cred că a coborât din acest hotel. Știți ceva despre asta, domnișoară Glenn?

— Știu prea puține despre seșor Antonio, răspunse Rhea pe un ton sec. Dar e mai mult decât suficient.

Ignorând surpriza lui Peter și surâsul sceptic pe care i-l aruncă Sally, Rhea își adună elevii.

Vântul se porni la timp pentru a face cursa interesantă și petrecură o întreagă după-amiază făcând canotaj.

La întoarcere, Rhea întrebă la recepție dacă ghidul, Antonio, locuia adesea aici.

– Sunt dezolat, hotelul n-a angajat nici un ghid cu numele Antonio. Cunoașteți și numele de familie?

– Nu, răspunse Rhea.

De fapt, nu știa aproape nimic despre el. Rhea reținea doar surâsul, devotamentul pentru poporul și istoria sa, umorul său, dar și sarcasmul, aroganța și cruzimea sa. De fapt, ocupa toate gândurile tinerei femei.

– N-are importanță, răspunse ea recepționerei. N-are nici o importanță.

Iată ce nu încetă să-și repete toată seara și dimineața. Dar o mică voce interioară îi spunea contrariul.

Ea fu dezamăgită când elevii s-au urcat toți în avionul cu care se întorceau.

– Iată, s-a sfârșit, își zise ea, trimițând în trecut întâlnirea sa cu Antonio.

În apartamentul său newyorkez, în aceeași seară, pe când își desfăcea valizele, Rhea găsi portretul neterminat al lui Antonio. Privirea pe care o regăsea acum o fixa, intensă și dură. Figura sa părea tot atât de vie ca și a sa. Era acesta rezultatul talentului său sau fructul imaginației sale? Nu știa ce să spună.

Capitolul 3

De la întoarcerea la universitate, Rhea s-a adâncit în studiile sale. Nu-i mai rămâneau decât câteva săptămâni până la sfârșitul semestrului și trebuia să mai dea două lucrări dintre care una despre arhitectura maya. Știind că aceasta din urmă va face să renască amintiri penibile, tânăra femeie o lăsase la sfârșit.

Dar, a venit și momentul când trebuia s-o înceapă. Elaboră un plan inspirat din fotografiile pe care le făcuse în timpul călătoriei, apoi obține o întrevedere cu profesorul Cramer, directorul departamentului de Istoria Artei, care era profesorul său de artă mexicană. El se arătase, de la început, interesat de Rhea și o susținuse după moartea mamei sale.

Când se duse la întâlnire, văzu cum o secretară afișa o notă pe panoul de la intrarea în biroul lui Ben

Cramer. Se căuta un artist care să lucreze, toată vara, în cadrul unei echipe arheologice în Mexic. Cei interesați erau rugați să-și trimită candidatura doctorului A. Ferrara, la Muzeul de Antropologie din Mexic.

Rhea smulse anunțul de pe panou.

– Cine a mai citit acest anunț? o întreabă pe secretara uluită.

– Nimeni, eu...

Rhea nu așteptă ca aceasta să-și termine fraza. Incapabilă să-și rețină nerăbdarea, dădu buzna în biroul directorului:

– Ați văzut? exclamă ea în fața profesorului surprins.

– Ce să văd? Ce te-a adus în această stare?

Apoi, văzând că nimic nu reușea s-o calmeze, adăugă:

– Haide, așază-te și explică-mi!

– Mexic! strigă Rhea. Vă dați seama! Ce șansă! Toată vara...! O echipă arheologică... Poate, din nou, Yucatan... Îmi trebuie neapărat acest post.

Atunci, el înțelese.

– Ah, da! Echipa Ferrara. Iată, deci, ceea ce te tulbură atât.

– Nu pot să ratez acest lucru. Ce vacanță pasionantă, în perspectivă!

– Mai încet, mai încet, încă nu ți-ai pus candidatura! Și, apoi, nu sunt sigur că dorești să lucrezi cu Ferrara. Îl cunosc bine, și-a petrecut un an aici.

– Aceasta trebuie să se fi petrecut demult.

– Nu, nu sunt decât cinci ani de atunci. Cred că nu are decât treizeci de ani. Ferrara a efectuat cu mine o parte din cercetările pentru doctorat, suntem buni prieteni. Presupun că de aceea mi s-a adresat să-i găsesc un desenator.

– Vreți să spuneți că nimeni altcineva nu este la curent cu această ofertă?

– Nu, dar te previn, Ferrara este un om exigent, dificil. Nu trăiește decât pentru munca sa. Nu are familie. Eu îl respect și chiar îl iubesc, dar nu este cazul cu toată lumea. Va fi dificil, să știi.

Rhea nu vroia să audă nimic. Ea îi ceru lui Ben să-i telefoneze, imediat, profesorului Ferrara, în Mexic. Din fericire, acesta era în biroul său. După cele spuse de Ben, Rhea înțelese că Ferrara emitea unele rezerve, pentru că i se propunea o femeie. Dar, datorită recomandării lui Ben, sfârși prin a accepta.

– Ei bine, felicitări noii desenateare a echipei Ferrara! Sper totodată, Rhea, că nu vei regreta.

– Să regret? Din contră, aș dori să sărbătoresc.

– Iată o idee bună! Ambasada Mexicului dă, în această seară, o recepție cu prilejul vernisajului unei

expoziții de artă mexicană. Emma și cu mine suntem invitați și ai putea să ne întovărășești.

– Dar, nu am invitație.

– Nu te îngrijora, o să rezolv eu. Nu este o ocazie ideală pentru a începe interludiul tău mexican?

În acea seară, Rhea a fost impresionată, aproape intimidată de opulența recepției. Sala de bal a ambasadei strălucea în mii de focuri și în ea se înghesuia o mulțime elegantă. Rhea se simțea puțin stingherită în rochia sa albă și simplă. Totuși, mai bine decât orice bijuterie de mare valoare, faldurile rochiei sale, care descoperea unul dintre umerii bronzati, îi puneau frumusețea în valoare și făcea să se întoarcă multe priviri la trecerea sa.

În timp ce admira o sculptură, un bărbat suplu, cu un profil aristocratic, se opri alături de ea.

– Interesant, dar puțin grosolan, nu? zise el, adresându-se Rheel.

– Ah, nu! Din contră, ce putere! Credeți că această sculptură îl reprezintă pe zeul ploii?

Ea se întoarse și surâse. De talie mijlocie, foarte elegant, necunoscutul avea o figură foarte blândă.

– Poate, dar nu sunt sigură.

Vocea lui avea un ușor accent spaniol, care abia se simțea.

– Totuși, aș dori să știu, deoarece aceste opere aparțin familiei mele. Dar, permiteți-mi să mă prezint: Eduardo Lopez-Perreira.

El pronunță ultimele cuvinte cu un surâs larg, ca și cum s-ar fi așteptat să fie recunoscut.

– Eu sunt Rhea Glenn.

Când auzi că studia arta mexicană, el se declară încântat.

– Mă veți învăța totul despre arta mexicană; astfel, aș putea aprecia mai bine colecția familiei mele. Veți vedea, voi fi un elev studios.

Când Rhea îl informă că își va petrece toată vacanța în țara sa, Eduardo fu încântat. La prima vedere, această întâlnire îl bucura și era gata să întrețină această nouă relație.

Entuziasmul său scăzu când află numele omului cu care trebuia să lucreze.

– Ferrara este un om mândru și arogant. Are un sfert de sânge indian. Dar, presupun că nu cunoașteți acest lucru.

– Vreți să spuneți că încercă să-și ascundă originea indiană?

– Din contră! Ferrara se poartă ca și când ar fi indian sută la sută. El uită că noi, ceilalți mexicani, avem și sânge spaniol.

După cum se vedea, Eduardo Lopez-Perreira era foarte mândru că descindea din spanioli. Totuși, această dublă moștenire a republicii mexicane constituia, de asemenea, o bogăție a ei. Eduardo nu părea preocupat de aceasta.

– În teorie, societatea mexicană are două origini de importanță egală: o origine spaniolă și una indiană, explică el. Metișii sunt fructul acestei uniuni. Dar, în fapt, există antagonisme datând de cinci secole. Indienii nu le iartă niciodată conchistadorilor spanioli că le-au colonizat țara. Totuși, ei au adus unui popor înapoiat religia și cultura creștină.

– Înapoiat? Cum puteți să susțineți așa ceva? Mayașii, aztecii, toltecii, aveau civilizații foarte evolute.

– Nu este decât parțial adevărat. Spaniolii i-au învățat pe indieni să domesticească animalele. Tot ei au introdus în Mexic roata.

– Dar ei au adus și bolile occidentale, sclavia...

Rhea nu-și termină fraza. Nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a angaja o astfel de discuție.

– Nu mi-am dat seama că aceste vechi certuri sunt încă vii, spuse ea..

– Cea mai mare parte a mexicanilor de azi le-au uitat. Dar există încă o opoziție netă între indienii pursânge, care continuă să-i considere intruși pe

oamenii albi și hidalgo, spaniolul de rasă pură, descinzând direct din conchistadori.

– Și dumneavoastră sunteți un hidalgo, nu-i așa?

– Da, chiar dacă aceasta vă displace.

Divergențele lor de opinii nu i-a împiedicat să petreacă o seară excelentă.

Pe drumul de întoarcere, Ben și Emma o tachinară pe prietena lor, cu privire la noua sa cucerire. Rhea acceptase invitația la cină a lui Eduardo, poimăine, înainte de plecarea ei în Mexic.

– Am impresia că acest tânăr se interesează mult de tine, zise Emma cu un surâs larg.

– Nu te legăna în iluzii Emma! Poate n-ar fi trebuit să discut atât de mult timp cu el.

– Aveai nevoie să-ți schimbi ideile. De la excursia în Mexic, ai aerul deprimat. Acești elevi te-au epuizat.

Rhea fu surprinsă de perspicacitatea profesorului, care continuă:

– Acest băiat este fermecător. Aparține unei familii bogate și influente. Ar putea să-ți ofere un sprijin în Mexic. Și apoi, te va invita!

– Nu voi avea timp pentru ieșiri.

– Exact. Ferrara este un birou de lucru. Cu totul opus lui Eduardo Lopez-Perreira...

În timpul celor patru săptămâni care urmau, Rhea s-a adâncit în munca sa și a petrecut multe seri pregătindu-și examenele.

Petrecu o seară încântătoare cu Eduardo, într-un restaurant șic de pe Broadoway. În timpul cinei, el s-a oferit să-i servească drept ghid în Mexic, ceea ce a acceptat fără să ezite.

Eduard era contrariul lui Antonio... Un gentleman perfect. El o sărută în chip de adio, atât de scurt încât n-a putut protesta.

Două săptămâni mai târziu, în momentul în care își părăsea apartamentul pentru a merge la aeroportul Kennedy, Rhea redeschise valiza, în ultimul moment, pentru a strecura portretul lui Antonio, fără a-și da seama de ce.

La bordul avionului, nu se putu împiedica să se gândească dacă lucrul cu Ferrara o va ajuta să se întoarcă la Uxmal. În tot cazul, dacă va trebui să-l reîntâlnească pe arogantul Antonio, va face parte, de data aceasta, dintr-o echipă arheologică și se va comporta diferit. Tânăra femeie nu era tentată să-l revadă, sau mai bine, da, pentru a-i termina portretul.

Încercă să și-l imagineze pe doctor Ferrara, pe care Eduardo și Ben Cramer i-l prezentaseră într-o manieră negativă. Probabil că exageraseră. Va ști să-i demonstreze că a avut dreptate când a preferat o femeie unui bărbat.

Cu sufletul ușor, odată sosită în Mexic, se duse la hotelul unde își rezervase o cameră, în Zona rosa, după cum îi recomandase Emma.

La recepție, o aștepta un mesaj de la Eduardo. El lăsase un număr de telefon să-l sune, dar ea hotărî să facă asta în ziua următoare. Vroia să guste plăcerea de a se plimba singură pe străzile capitalei Mexicului.

Ce plăcere! Era un oraș strălucitor, cosmopolit, răsunând de viață: Rhea urcă mai întâi bulevardul principal, Paseo de la Reforma, dedicat Revoluției dar, în mod paradoxal, comandat de împăratul Maximilian. Se duse până la catedrală și la primăria impozantă, apoi se întoarse la hotel și se culcă.

La trezire, a doua zi dimineață, se simți odihnită și plină de entuziasm. După un mic dejun copios, sună la muzeu. I s-a dat direct legătura cu profesorul Ferrara.

– Aici Rhea Glenn, profesore. Am sosit aseară în Mexic.

– Ah, da?

Nu-și mai amintea cine era ea?

– Sunt desenatoarea... Cea pe care v-a recomandat-o Ben Cramer.

– A, da... artista care este și istoric de artă.

– Exact.

De ce nu adăuga el nimic?

– Ei bine, sunt aici și sunt nerăbdătoare să vă întâlnesc.

– Da, adevărat?

Ce ciudată întrebare! Ea încercă, totuși, să continue politicoasă:

– Da, bineînțeles. Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră și despre munca pe care o faceți. Sunt nerăbdătoare să încep.

– Atunci, veniți. Veți avea un loc unde să lucrați, aici, la muzeu. Recent, au fost descoperite niște morminte, la Yucatan. Trebuie realizate cât mai repede crochiuri.

Tonul era repezit.

– Muzeul se găsește în parcul Chapultepec. Știți unde este?

– Nu, abia am sosit.

– Atunci, vi se va indica la recepție. Vă aștept.

Și, fără să mai adauge ceva, închise.

Rhea încercă să se convingă că bruschetea interlocutorului nu era adresată ei. Vocea lui i se păruse stranie și întrucâtva familiară, dar nu era decât o impresie.

După o agreabilă plimbare cu autobuzul, ajunse la Muzeul de Antropologie. Arhitectura acestuia era magnifică. Urmând un ghid, traversă vastele săli, pe care decise să le viziteze mai târziu. Nu era, acum, momentul, marele patron o aștepta.

Ghidul o lăsă în fața unei uși mari. Rhea bătu, dar nu obținu nici un răspuns. Bătu din nou.

– Intră, zise o voce morocănoasă.

Rhea intră în birou. Profesorul stătea cu spatele.

– Bună ziua, profesore. Sunt Rhea Glenn.

Atunci, abia, se întoarse spre ea și se ridică. Surâsul Rheeli se stinse. Nu era posibil!

Fără a-și lua ochii de pe figura ei, profesorul Ferrara... Antonio Ferrara înaintă spre ea.

– Așadar, señorita Rhea și domnișoara Glenn de la Ben Cramer nu sunt decât una și aceeași persoană?

Ce vroia să spună? Era și el surprins?

– Și Antonio, reluă el, ghidul de la Uxmal și Antonio Ferrara nu sunt decât o singură persoană. Ce stranie coincidență, domnișoară Glenn!

Ca și când ar fi sesizat tulburarea sa, Antonio Ferrara o lua de braț și o așează cu forța într-un fotoliu, aproape de birou.

– Dar... nu este... nu puteți fi...

– Ce să fiu?

– Ghidul din Uxmal.

– Și totuși, eu sunt. Doar că, amintiți-vă, dumneavoastră ați avut ideea de a mă lua drept ghid, nu eu.

– Ce vreți să spuneți? Dumneavoastră așteptați la ușă... în uniformă...

– Draga mea señorita Glenn, în acea zi, amintiți-vă, stăteam sub un pom... mă odihneam. Ați luat îmbrăcămintea mea de lucru drept o uniformă.

– Și de ce nu mi-ați spus nimic?

– Pentru că, în acel moment, aveam timp mai mult și mi-a plăcut ideea de a mă plimba în tovărășia unei tinere atât de fermecătoare ca dumneavoastră. Mă amuza să joc rolul pe care mi-l atribuiserăți.

– Asta v-a amuzat, repetă ea furioasă. Înțeleg cât era de caraghios! Trebuie să mă obișnuiesc cu această nouă identitate, profesore Ferrara.

– Ei da, seșnorita, pentru că acesta este numele meu și pentru că, se pare, trebuie să fiu patronul dumneavoastră pentru câteva luni. Am înțeles că ați ținut mult să obțineți acest loc în echipa mea. Trebuie să fiți mulțumită.

– Dar, nu știam...

– Nici eu, o întrerupse el cu răceală.

Spunea adevărul? Era posibil ca, ascultând descrierea lui Ben Cramer, să n-o fi recunoscut pe tânăra studentă întovărășind un grup de elevi la Uxmal? De ce mințea? După toate, el nu-și amintise prenumele său.

– Oricum, nu mai are nici o importanță. Am nevoie de o desenatoare în echipa mea. Sunteți aici, cu atât mai bine. Puteți să începeți imediat.

– Ca și cum... nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, mă înțelegeți? Nimic. Aveți un fel de talent de a întreprinde ceva ce nu știți să terminați.

Rhea coborî privirea în fața expresiei de furie ce-i fulgeră în privire. El suspină, apoi, redresându-se, urmă.

– N-are importanță. De aici înainte, voi veghea să terminați ceea ce începeți. Vorbesc de lucrul dumneavoastră, bineînțeles.

Rhea se simți umilită de răceala din vocea lui și de indiferența pe care o afișa. Deci, uitase! Ea păstra foarte vie amintirea îmbrățișării sale...

– Aveți dreptate, profesore. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, zise ea ridicându-se.

Ea afișa un sânge-rece aparent și o privire glacială.

– Am parcurs un drum lung pentru a lucra la proiectul dumneavoastră. Sunt gata.

Și-i aruncă un surâs condescendent înainte de a-l urma într-o imensă sală de lucru, luminoasă dar plină de praf. Pe mese se îngrămădeau fragmente de oale și de unelte. Etajerele conțineau mici obiecte de toate felurile, sculpturi și ustensile. Rhea era fascinată. Ea întinse mâna spre ceva ce semăna cu partea laterală a unei urne.

– Nu atingeți! strigă Antonio atât de brusc încât lăsa urna să cadă. Fiecare lucru are locul său precis.

– Nu aveam intenția să deranjez. Aș fi pus totul la loc. Nu aveți de ce să strigați așa.

– Sunt dezolat, dar Isabel petrece ore întregi ca să reasambleze aceste piese de muzeu. Aceasta necesită muncă multă.

– Știu, dar oricine ar fi Isabel, nu are de ce să se teamă de mine. Aș putea chiar s-o ajut...

– Mulțumiți-vă să desenați, seșnorita. Lăsați-ne nouă, munca profesională.

Așadar, nu va fi decât „copista“. Dar Rhea se gândi că ar fi mai bine să se abțină de la orice comentariu.

Când Antonio îi arată locul unde va lucra, temerile ei se domoliră. Un șevalet frumos era așezat lângă o fereastră, nu departe de o masă de desen și de un suport pentru pensule. Acest colț al încăperii era cel mai curat și mai cochet. Sigur că cineva îl pregătise pentru ea.

– Pentru că sunteți atât de grăbită, zise Antonio, puteți să începeți lucrul. Vedeți aceste urne mari? Începeți cu ele. Desen la scară, vă rog, și indicați și dimensiunile.

Fără un rămas-bun, se întoarse și ieși.

Rhea fu, în același timp, dezolată și ușurată. Atitudinea lui Antonio față de ea o exaspera, prezența sa o descumpănea și, totuși, plecarea lui o lăsa decepționată.

Rhea începu imediat lucrul care o absorbi într-atât încât pierdu noțiunea timpului. Aruncând o privire

asupra ceasului, văzu cu surpriză că era deja orele două după-amiază. Trebuia să se oprească pentru a prânzi? Înăbușindu-și un căscat, se ridică și întinse mâinile deasupra capului.

— S-ar zice ca o dansatoare, auzi o voce care o făcu să tresară.

Antonio tocmai intră în încăpere.

— Ați venit să vedeți desenele, Anto... profesore? Asta doriți?

— Foarte bine. Dar nu este nevoie de atâta grijă. Uitați de umbre. Vreau reproduceri simple, nu opere de artă.

— Ah, făcu ea, incapabilă să-și ascundă decepția. Cum doriți. Trebuie să le refac?

— Nu. Să petreceți mai puțin timp la altele, asta e tot.

Ea dori să se așeze, dar el continuă:

— Nu acum. Nu ați mâncat încă. În muzeu este un restaurant. Vreți să...

— Señorita Glenn!... Rhea... Am reușit, în sfârșit, să te gălesc, de ce nu m-ai sunat?

Eduardo Lopez-Perreira se îndrepta, cu pași mari, către ea. Rhea fu surprinsă să-l vadă.

— Mă gândeam să te sun mai târziu, Eduardo. Dar cum ai aflat că sunt aici?

– Știam că trebuie să lucrezi cu Ferrara, atunci m-am gândit că te voi găsi la muzeu, zise el, salutându-l pe Antonio cu un ușor semn din cap.

Rhea făcu prezentările.

– Professore, iată-l pe Eduardo Lopez-Perreira. Ne-am întâlnit, de curând, la New York.

– Domnul Lopez-Perreira și cu mine ne cunoaștem, zise Antonio cu răceală.

Cei doi bărbați se priviră o clipă cu o ostilitate fățișă, ceea ce o făcu pe Rhea să se simtă stingherită. De ce a trebuit Eduardo să-și facă apariția tocmai acum?

– Sper că nu vă deranjez, declară Eduardo. Nu cred că sunteți deja, în timpul lucrului.

– Și de ce nu? zise Antonio cu un ton disprețuitor. Nu oricine are șansa să fie folosit de un unchi foarte bogat.

Rhea îl văzu pe Eduardo încruntându-se de furie și se grăbi să intervină.

– Noi eram pe punctul să mergem să mâncăm.

– Pot și eu să mă alătur vouă? întrebă Eduardo.

– N-avem nimic împotriva, nu este așa, profesore? lansă cu o voce îndrăzneată.

Antonio o privi fix.

– Nu, bineînțeles... Scuzați-mă o clipă.

Eduardo ar fi preferat fără îndoială să meargă oriunde în altă parte decât într-un restaurant al unui

muzeu, dar nu zise nimic. În ceea ce o privea, Rhea își pierduse complet pofta de mâncare. Atmosfera dintre cei doi bărbați era tensionată.

– Ce șansă pentru mine că lucrezi în mexic Rhea, zise Eduardo. Am putea să ne vedem câteodată. Ne-am văzut atât de puțin la New York.

Rhea voia ca Eduardo să dea impresia că au petrecut mult timp împreună. Antonio le aruncă și unuia și celuilalt, o privire de nepătruns, apoi remarcă:

– Noi nu vom rămâne aici atâta timp cât aș fi vrut, señor. Ați face bine să profitați de zilele care urmează.

– Este ceea ce intenționam să fac, afirmă Eduardo. Și începând de astăzi. Trăsura ne așteaptă, Rhea. Este o zi frumoasă. Te duc să facem un tur al orașului. Sunt sigur că nu dorești să te întorci la lucru.

– Eu sunt cel ce ar trebui să i-o ceară, interveni Antonio cu o voce tăioasă.

– Dar nimeni nu lucrează azi! Este o zi de sărbătoare, exclamă Eduardo.

– O zi de sărbătoare? repetă Rhea, surprinsă.

– Da, douăzeci și nouă iunie este sărbătoarea Sfinților Petru și Pavel. Nu ai remarcat că nimeni nu lucrează astăzi?

– Ceilalți vor fi aici mâine, îi spuse Antonio Rheeli. Dumnezeu voastră erați atât de nerăbdătoare să începeți...

– Da, eram și sunt întotdeauna, îl întrerupse ea...
Nu vreau să credeți...

– Nu cred nimic. Dar pentru că vă tentează propunerea lui Eduardo, vă las liberă; puteți să plecați. Mâine dimineață la ora nouă, fix. Mai ales, să nu întârziati. Adios!

Și plecă fără să aștepte vreun răspuns. Eduardo jubila.

– Bine. Să mergem. Mi-e frică să nu vină cu noi. Un om dificil, nu este așa?

Rhea aprobă, în tăcere.

– Să te faci să lucrezi astăzi! reluă el. Exagerează!

Apoi, adăugă, aproape melancolic:

– În fine, s-a aranjat ca să te aibă numai pentru el.

– Nu fi ridicol! M-a lăsat singură toată dimineață.

– Dar nu știi ce ar fi prevăzut pentru după-amiază. Știi cumva? În tot cazul, eu am niște proiecte: intenționez să-ți arăt capitala. Vei vedea, îl vei uita repede pe profesorul Ferrara.

Capitolul 4

A doua zi de dimineată, Rhea se trezi, îngrozită la ideea că va ajunge târziu la muzeu. În ce aventură se angajase?

Se ridică din pat agitată, ezitând mult timp în alegerea îmbrăcăminții. Ca să-i placă lui Antonio Ferrara...

Această idee o înfuria. Munca era ceva căreia Rhea trebuia să i se consacre întru totul. Dar n-avea nevoie să depășească acest lucru! De altfel, Antonio îi dăduse de înțeles că ea nu-l interesa, atunci la ce bun?

Abia avu timp să ia micul dejun și ajunsese mai devreme la muzeu. Rhea se hotărî să se apuce imediat de lucru.

Tânăra femeie îl găsi pe Antonio cufundat în desenele ei.

– Intrați, îi ordonă Antonio. Nu stați acolo. Sunteți punctuală, este o calitate.

De ce acest ton sarcastic? Presupunea că nu avea și alte calități?

– Priveam, din nou, crochiurile. Sunt foarte bune, poate puțin prea elaborate. Eu nu cer atâta rafinament.

Rhea se întrebă dacă ar trebui să dea alt sens acestor cuvinte.

El se opri din vorbă și-i aruncă o privire grăitoare.

– Ei bine, fără comentarii... Nici măcar un bună ziua?

– Îmi pare rău... Bună ziua. Eram surprinsă să vă găsesc aici.

Apoi, regăsindu-și sângele-rece, adăugă:

– ... surprinsă și de a vă auzi spunându-mi ceva agreabil.

Un surâs înflori pe buzele lui Antonio.

– Nu este greu, sunteți atât de frumoasă în această dimineață.

El se apropie și urmă:

– Mmm... miroșiți bine.

Cu un gest rapid și delicat, o atrase spre el și-i atinse ușor buzele.

Rapiditatea gestului său o lăsa fără apărare. Simți că leșină și ar fi căzut dacă el n-ar fi ținut-o atât de aproape. În același timp, Rhea era conștientă că o forță nouă crește în ea, o emoție, un tremur necunoscut de a cărui putere se temea.

Apoi, deodată, el o lăsa.

– Iată un mod mai agreabil de a începe ziua, pe legea mea! Să mergem acum la treabă!

El se îndreaptă către ușa, apoi se opri pentru a-i face o ultimă recomandare.

– Prezentați-vă și celorlalți când vor veni. Eu voi fi poate, ocupat.

Apoi, închise ușa în urma sa.

Rhea, uluită, fixa canatul acesteia. Încerca să se distanțeze de cele petrecute. Totul a fost așa, deodată! Tânăra femeie avea impresia că o tulbura în mod deliberat, pentru a-i demonstra că se poate juca nedrept cu ea...

A fi tratată cu atâta dispreț o revolta pe Rhea. Dorind să șteargă din minte imaginea lui, se apucă de lucru, progresând mai repede ca în ajun. Îi va arăta de ce este capabilă!

La ora nouă, când al doilea crochiu era aproape terminat, se deschise ușa. Dar nu era Antonio.

Un bărbat, cu un cap leonin, apropiindu-se de șaiszeci de ani, intră în încăpere, urmat de o tânără frumoasă. Ea îi aruncă Rheeli o privire bănuitoare. Bărbatul se apropie de Rhea, cu un surâs larg pe buze.

– Bună ziua, sunt Leochan, ghidul lui Tonio.

Tonio? Vorbea, probabil, de Ferrara, gândi Rhea.

– Și iat-o pe fiica mea, Isabel.

– Te rog, tată, adaugă și numele noastre de familie, zise tânăra. Nu suntem la țară, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea.

Apoi, întorcându-se spre Rhea, continuă cu mândrie:

– Eu sunt Isabel Tikal, profesor Tikal.

Deci, ea era cea care asambla cu atâta grijă fragmentele de oale...

Rhea se prezintă, la rândul său.

– Ah, da! Desenatoarea, zise Isabel.

Leochan râse:

– Trebuie s-o scuzați pe fiica mea, señorita Glenn. Ea este arheolog, asistent la universitate, o distincție rară pentru o femeie atât de tânără. „Muy importante“! zise el pentru a râde de Isabel. Isabel încearcă să-i dea ordine tatălui său. Ea uită, însă, că arheologii nu fac altceva decât să descopere ceea ce mayașii știau deja.

Fără să se supere, Isabel îi adresează tatălui său un surâs plin de afecțiune în loc de răspuns.

Isabel avea un farmec nebun, îi zise Rhea. Puțin mai scundă decât Rhea, dădea impresia că este mai înaltă, căci se ținea foarte dreaptă. Părul său lung și negru era adunat într-un coc greu pe ceafă. Cât privește ochii migdalați, aceștia erau superbi.

– Tata găsește o plăcere infinită în a demonstra că arheologii sud-americani și europeni au niște teorii complet greșite.

Leochan râse ușurel.

– Teoriile noastre au tot atâta valoare ca ale lor. Nimeni nu are probe scrise. Și apoi, cel puțin, Toni și cu mine avem cunoașterea sângelui!

– Nu uita că Tonio nu este decât pe un sfert mayaș! zise Isabel.

– Și adopția? interveni o voce veselă. A fi adoptat de mayași nu contează totuși?

De pe prag, Sam Ross, un antropolog strălucit, vechi student la Universitatea din Arizona, tocmai lansa această remarcă. El lucra de mulți ani cu Ferrara, mai ales vara.

– Un mayaș adoptat via Brooklyn și Phoenix în Arizona, continuă el cu umor. Fizic, eu mă asemăn cu americanii de tip Brooklyn, dar inima îmi aparține

Yucatanului. Și dumneata ești, dacă înțeleg bine, artista pe care a cerut-o Tonio. Avem noroc, Leochan. Desenatoarea noastră ar putea fi ea însăși subiectul portretelor sale.

Rhea simți imediat simpatie pentru Leochan și Sam. În schimb, nu știa ce să creadă despre Isabel și, în aparență, tânăra femeie nu părea s-o primească pe Rhea cu brațele deschise. Isabel o considera drept o rivală? Raporturile dintre Antonio Ferrara și Isabel Tikal nu erau, poate, numai de ordin profesional...

Antonio îi întâlnește cu o jumătate de oră mai târziu. Echipa se reunește astfel în fiecare dimineață pentru a discuta activitatea de peste zi. Rhea îi asculta, hotărâtă să afle cât mai multe despre proiectele lor. La sfârșitul reuniunii, văzând că Rhea se interesa de munca lor, Sam îi propuse să-l întovărească la biblioteca muzeului, pentru a se documenta dinainte. Apoi avu o idee mai bună.

– Tonio are multe cărți de specialitate și sunt sigur că ar fi fericit să vi le împrumute.

– Dacă Rhea va avea timp să le citească. Domnișoara Glenn are o viață socială foarte activă...

– Eu sunt sigură că voi avea timp, ripostă ea.

– Mă întreb dacă señor Lopez-Perreira va aprecia să fie neglijat, zise Antonio.

Rhea văzu o licărire de surpriză în ochii Isabelei, dar aceasta dispăru foarte repede. Ciudat...

Odată lucrul terminat, Rhea plecă în tovărășia lui Sam. La ieșire, se încrucișară cu Antonio.

– Pe mâine, spuse Rhea, îndreptându-se spre stația de autobuz.

– Așteaptă, Antonio! Ai putea să ne duci, pe Rhea și pe mine? N-ai face un ocol prea mare.

– Cu plăcere, spuse el, cu un aer absent.

În mașină, Rhea regretă că nu luase autobuzul. Sam avusese, din nou, o idee genială.

– Tonio, este o ocazie de a-i împrumuta Rheeli, cărțile. Pe mine, lasă-mă aici, te rog! Pe mâine. Amuzați-vă... cu lucrările, vreau să zic!

Când mașina porni din nou, Rhea declară:

– Ascultați-mă, nu vreau să vă deranjez. Cărțile pot aștepta.

– Trebuie să știu dacă vreți să vă îmbogățiți sau nu cunoștințele pentru lucrul dumneavoastră. Decideți-vă, Rhea, am ajuns la mine.

– Accept propunerea, profesore.

El ieși din mașină și veni să-i deschidă portiera. Cum ea nu spunea nimic, se aplecă și-i spuse, pe un ton ironic:

– Vă este frică?

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare și coborî din mașină fără să-i răspundă.

Pe când urca un etaj în urma lui Antonio, Rhea simți o vie neliniște. În același timp, murea de curiozitate: locul unde trăia Antonio putea fi revelator pentru acest bărbat.

Tânăra femeie se aștepta să vadă un apartament trist și auster. Încăperea în care intra era, din contră, luminoasă, mobilată cu eleganță. Niște uși culisante dădeau pe un balcon din fier forjat.

– Ce loc plăcut, exclamă Rhea.

– Și mie îmi place. Complimentul vostru mă mișcă.

Decorul amestecat cuprindea frumoase antichități coloniale, alături de sculpturi contemporane. O canapea confortabilă era acoperită cu o cuvertură cu motive mayase care se repetau pe tapiserii și pe perdelele duble. Încăperea avea ceva intim și în același timp teatral.

Rhea făcu înconjurul încăperii, apoi se opri pe balcon pentru a admira apusul soarelui. Antonio veni lângă ea și-i murmură la ureche:

– N-am avut adesea ocazia de a împărți cu cineva o asemenea priveliște.

Foarte stingherită, Rhea intră în apartament și se îndreptă spre un birou din lemn în stil colonial, de culoarea mierii. Deasupra, bine pusă în evidență, o fotografie înrămată, singură în întreaga încăpere. Rhea nu rezistă tentației de a o lua și a o privi mai de aproape.

Era, pe cât se părea, una mărită, după o fotografie de amator în cadrul unei păduri de nuci. Reprezenta un bărbat tânăr, musculos, îngenuncheat alături de un băiețel de aproape cinci ani. Amândoi surâdeau. Asemănarea era izbitoare: era vorba de un tată și de fiul său.

În spatele celor doi se vedea o femeie zveltă, cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă. Purta mănuși albe și o pălărie cu boruri largi, expresia ei având ceva grav.

— Ce fotografie frumoasă! Ești dumneata cu părinții?

— Da, e mult de atunci. Sunt morți. Amândoi.

— Sunt dezolată. Ai mei, de asemenea. Îmi lipsesc întotdeauna.

Ea făcu o pauză, așteptând un cuvânt de compătimire, dar el tăcea.

— Cel puțin, ne rămân aceste mărturii ale unor zile fericite, când formam o familie unită.

– Unită? repetă el cu amărăciune. Fotografiile pot să ne înșele, continuă el luând fotografia din mâinile ei.

– Dar... dumneata și tatăl dumitale...

– Da, tatăl meu și cu mine. Ne adorăm.

– Și mama?

– Mama era o frumoasă spaniolă care căuta cu orice preț să ascundă originea indiană a soțului său. Acest birou îi aparținea. Îi fusese dăruit de bărbatul cu care se căsătorise. Ea nu l-a folosit niciodată, nu era o femeie de litere. Tatăl era erudit, dar ea nu l-a lăsat niciodată să-l folosească.

Rhea dorea să continue această conversație care o ajuta să-l cunoască mai bine pe Antonio. Trebuia să se fi petrecut ceva în copilăria sa, în raporturile dintre părinți, care îl asprise și-l făcuse atât de neîncrezător față de femei. Dar Antonio nu ținea să continue. Mai bine ar schimba subiectul.

– Îmi place felul în care ai reușit un amestec de stiluri în apartamentul dumitale: colonial, modern, indian... Un amestec foarte mexican.

– În întregime. Dar nu cred că apreciez în aceeași manieră cele trei stiluri.

– Știu, Eduardo mi-a spus că ești doar pe sfert indian, dar că te comporți ca și când n-ai avea altă origine.

– A, da? Nu știam că señor Lopez-Perreira era la curent cu originea mea. În aparență, interesul pe care îl poartă micii mele artiste din New York....

– Eu nu sunt mica dumitale artistă!... Și cărțile, Antonio?

– Da, desigur. Este motivul prezenței dumitale aici, nu-i așa?

Antonio o conduse în camera sa, o încăpere cu pereții tapisați cu cărți.

– Alege, Rhea.

Antonio trecu prin fața ei și se așeză pe pat. Jenată, Rhea se apropie și se ridică pe vârfuri. În timp ce parcurgea cu privirea etajerele, atenția îi fu atrasă de o carte care se intitula „Misterele mayașilor“. O trase prea brusc, își pierdu echilibrul și căzu pe pat.

– Sunt dezolată, Antonio, eu...

El o strânse în brațe și ea se lăsă în prada senzațiilor care o învăluiau.

Cu timiditate, lăsă mâna să-i alunece de-a lungul feței sale, căutând să regăsească trăsăturile adorabile ale băiețelului din fotografie. Când ea îi mângâie gura, el îi prinse un deget între buze.

O înspăimântă puternica dorință care se trezea în ea. Mângâierile lui Antonio deveneau din ce în ce mai îndrăznețe, provocându-i o exaltare ciudată.

– Nu pot să mă opresc. Nici nu vreau, spuse Antonio cu o voce răgușită.

Știa că el aștepta un răspuns. Vroia și ea să continue? Corpul său o dorea cu ardoare.

Deodată, el înțepeni. Rhea auzi zgomotul unei uși. O voce de aproape, întreba:

– Tonio! Ești acasă?

– Isabel.

El se ridică, își puse ținuta în ordine, apoi ieși.

Cu gesturi stângace, Rhea își aranjă îmbrăcămintea. Prin ușă îi ajungeau frânturi de conversație: „... știi că trebuie să fii la... ușa ta... vroiam doar...”

Era vocea Isabellei. Deci, avea acces în apartamentul lui Antonio și părea liberă să vină după bunul ei plac. Ce repede se ridicase Antonio auzindu-i vocea! Antonio o ascunsese în spatele unei uși închise, pentru ca ea să nu audă conversația cu Isabel. Se simțea ridicolă, umilită. Dar, pe măsură ce așteptarea se prelungea, umilința făcu loc unei furii de nestăvilit.

După câteva minute, care i se părură o eternitate, auzi ușa deschinzându-se și Antonio reveni.

– Ești furioasă, zise el, deschizând ușa.

– Deloc! Ar fi trebuit să-mi spui că aveai o întâlnire.

– Rhea, sunt dezolat. Nu știam că va veni... Când i-am auzit vocea Isabellei...

– ... te-ai repezit în întâmpinarea ei după ce ai avut grijă să mă ascunzi ochilor săi. Dar nu te condamn. Isabel ar fi avut motive să fie geloasă. Sper totuși, că nu ți-am stricat o seară în compania ei.

– Te înșeli. Încercam să te protejez.

– Să mă protejezi, pe mine? Sau pe dumneata? Nu este ușor să joci același joc cu două femei.

– Ți-am spus, nu mă joc, spuse el, privind-o cu un aer obosit.

Liniștea se instalează între ei, iar Rhea declară:

– Bine, sunt gata. Dacă nu poți să mă duci, voi lua un taxi. Astfel, vei putea aștepta liniștit întoarcerea Isabellei!

– Foarte bine.

După ce taxiul se îndepărtă, Rhea simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Regreta că se despărțiseră astfel. Dar, pe de altă parte, fremăta la ideea că se abandonase în brațele lui Antonio. Fără vizita Isabellei, ar fi ajuns până la capăt?

La întoarcerea la hotel, se închise în camera ei și făcu o baie, sperând că o să se destindă. În zadar. Somnul veni cu greu în acea seară și se afundă în lectura „Misaterelor mayașe“, până în zori...

Capitolul 5

A doua zi, Rhea fiind după o dimineată plină, toată echipa, cu excepția profesorului, se regăsi la restaurant.

– E adevărat, Rhea, ai nevoie de un ghid pentru a vizita orașul? Antonio l-a menționat pe un oarecare...

– Eduardo Lopez-Perreira, răspunse Isabel, înainte ca Rhea să aibă timp să reacționeze.

Apoi, forțându-se să surâdă, adăugă:

– Acela este, nu-i așa, Rhea?

– Da, făcu Rhea, puțin surprinsă de atitudinea Isabellei.

În acel moment, Antonio veni să-i întâlnească.

– Antonio, reluă Leochan, propune să organizăm un picnic în acest weekend, pentru a-i descoperi Rheei

și alte lucruri decât aspectul turistic al Mexicului. Și dacă duminică am merge cu toții la Xochimilco? Ce părere ai?

– Nu sunt sigur că Rhea apreciază acest gen de ieșiri. Are poate alte proiecte în minte.

– Te înșeli, nu am nici un proiect și aș fi fericită să vă întovărășesc.

Fixară o oră și un loc de întâlnire, la Grădina Flotant, un parc la o jumătate de oră de oraș, cu mașina.

În timpul săptămânii, Rhea a ieșit adesea în tovărășia lui Eduardo. Întotdeauna galant și curtenitor, el nu încerca să-i facă avansuri, fapt pentru care îi era recunoscătoare.

Când se trezi duminică dimineată, soarele strălucea pe un cer limpede. Era o zi frumoasă, o zi ideală pentru un picnic. Când se regăsiră în hol, Sam exclamă:

– Aș zice o floare, o frumoasă floare a soarelui!

Rhea purta o rochie de vară galbenă, strălucitoare, din bumbac, cu corsajul mulat și cu fusta ușor evazată. Ținuta sa era foarte estivală...

În timp ce taxiul îi ducea spre Xochimilco, Rhea îl întreabă pe Sam:

– Există, cu adevărat, grădini plutitoare?

– Au fost, dar nu mai sunt. Această titulatură datează din epoca aztecă, pe când orașul Mexic nu era

decât un mare lac. Întrucât nu prea aveau terenuri disponibile, aztecii au avut ingenioasa idee de a construi plute mari pe care le-au acoperit cu pământ pentru a planta pe ele arbori fructiferi, legume și flori. Întrucât nivelul lacului se micșora, plantele se transformau în insule, dar numele de grădini plutitoare a rămas. Șlepurile și gondolele care străbăteau canalul erau împodobite cu flori pentru turiști; ele aminteau acele grădini plutitoare.

– Acum este încă un loc pentru turiști?

– Numai în parte, zise Sam liniștind-o. Numeroasele vizite cu ghizi includeau și o vizită la grădini duminica dimineată și una după-amiaza, la corida. Dar turiștii nu stăteau aici decât o oră. Apoi, parcul întreg aparținea familiilor mexicane.

Rhea înțelese ce vroia el să spună când zări grupuri mari urcând la bordul marilor vapoare cu buchete de flori roșii în mână. Numeroase familii mexicane luaseră în posesie parcul; unii se instalaseră sub arbori, alții se îndreptau spre piață. Totuși, cea mai mare parte se îmbulzea pe chei, pentru a locui o zi pe o ambarcațiune prevăzută cu masă și bănci, ustensile de bucătărie și câteodată două grătare.

– Priviți, iată-i! strigă Sam, arătându-i cu degetul pe Leochan și Isabel pe un chei.

Antonio nu era cu ei. Unde era? Mândria o împiedica pe Rhea să pună această întrebare.

Leochan acaparase deja un vas, o mare gondolă cu numele „Amore“.

– Ce noroc! exclamă bucuros Sam. Am putea petrece ziua la bordul dragostei.

Apoi, privind proviziile pe care Leochan le imbarcase:

– Ah, văd că vinul este la rece! Bueno! Și gaspacos, ceviche...

– Nu imediat, Sam, zise Isabel râzând. Mai întâi, ne vom odihni, așteptând ca turiștii americani să termine fotografiile amintiri.

Isabel nu înceta să atragă fotografii amatori, se gândea Rhea. Ea își împletise părul lung într-o coadă groasă și purta și ea o rochie ușoară din bumbac indian. Cele două tinere formau un contrast evident: pe de o parte, americana avea pistrui, părul șaten și minunați ochi castanii, de partea cealaltă, tânăra indiană colorată și cu ochi întunecați...

Când gondolierul depărtă de mal ambarcațiunea lor, Rhea privi în zadar cheiul, în căutarea lui Antonio. Așadar, el nu va veni, dar nu trebuia ca plăcerea ei să depindă doar de singura lui prezență!

Ea își concentrează atenția asupra scenei care se desfășura în jurul său. Ambarcațiunile turiștilor și ale

famiiliilor mexicane înconjurau bărci ale vânătorilor ambulanți. Ei vindeau de toate, „serape de mantile și enchilades“. Se strecurau printre marile gondole arătându-le turiștilor entuziaști fleacurile lor. La bordul altor gondole, mariachis, îmbrăcați în costume strălucitoare, parcurgeau canalele și făceau să răsunе muzica lor veselă.

– Formidabil! exclamă Rhea când se încrucișară cu un al treilea grup de muzicieni. Cântă așa toată ziua doar pentru plăcerea lor?

– Nu întotdeauna, îi răspunse sec Isabel. Sunt plătiți de oamenii care îi doresc.

– Așadar, nu sunt aici decât pentru turiști. Păcat!

– Nu, replică Leochan, nu sunt aici numai pentru turiști. Muzica mariachilor este tipică Mexicului. Adesea, fac serenade iubitelor. Asta face parte din tradiția noastră romantică. Este un model foarte agreabil și foarte popular de a celebra sărbătoarea unei femei, de exemplu.

Se apropiară de o gondolă de muzicieni care tocmai terminaseră de cântat, pentru turiști, celebra „Guadalajara“. Grupul era compus din șase muzicieni. Toți, în afară de chitaristul căruia Rhea nu-i putea vedea fața, purtau largi pălării de paie și „serapes“ multicolore pe umeri. Atunci când ea se aplecă pentru a admira mai bine ținutele lor, cele două ambarcațiuni

se alăturară și chitaristul sări, făcând un salt, în barca lor. Surprinsă, Rhea se ridică și se găsi, nas în nas, cu Antonio.

– O serenadă pentru señorita? întrebă el, salutând adânc.

– Tonio, cântă-ne „Perdita“, atât de melancolică, atât de tristă... sugeră Lechan.

Tonio se așeză în fața Rheeli și începu să cânte la chitară o melodie nostalgică, ciudată prin refrenul ei. Ceilalți muzicanți, care nu se îndepărtaseră încă, începură să cânte încet, pe un ton melancolic. Când terminară, Leochan îi spuse că această melopee avea ca origine un cântec din folclorul indian, tânguirea unui tânăr îndrăgostit de o tânără fată care îl trădase.

Această ambianță melancolică nu putea să dureze într-o zi atât de frumoasă. Curând, se reluară râsetele și gondola își continuă cursul.

– Este timpul pentru picnic, declară Sam la începutul după-amiezii. Eu mor de foame, voi nu?

Toți făcură onorul festinului pregătit de Leochan și Isabel, Rhea luă chiar și din „ceviche“ acest pește crud marinat, care începuse să-i placă. Apoi, de comun acord, deciseră să găsească un loc pentru a-și face siesta. Spre marea ei surpriză, tânăra femeie adormi.

Câteva ore mai târziu, își continuară plimbarea. Restul după-amiezii trecu într-o viteză de fulger. Curând, un crepuscul aurit veni să întunece cerul până atunci atât de limpede. Numeroase vapoare se întorceau la chei.

– Este târziu, murmură Isabel.

Tatăl său îi ceru conducătorului să întoarcă. Rhea regretă că ziua se termina așa.

Când debarcară, zăriră un grup de tineri care dansau, adunați în jurul unei orchestre.

– Să mergem acolo, sugeră Sam. E încă prea cald pentru a ne întoarce în oraș.

Rhea aprobă cu bucurie această propunere. Se amestecară în mulțimea deja prea densă. Mulți improvizau pași pe ritmul muzicii fără pretenții, cu toată simplitatea, pentru plăcere.

– Haideți sus! declară Sam luând-o pe Rhea de mână.

El se lansă într-un dans latin improvizat, cu mult spirit, dacă nu cu grație. Uitând de toate, Rhea îl urmă într-o sarabandă dezlănțuită.

Apoi muzica se schimbă și orchestra execută primele note dintr-un dans folcloric. Leochan o invită pe Rhea la dans, în timp ce Isabel îl urmă pe Sam.

– Nu este un dans dificil, zise Leochan. Fă ca mine. Urmează ritmul muzicii!

Cântecul se sfârși repede, spre regretul Rheeli și se reîntâlniră cu Antonio, care în acest timp stătuse deoparte. Rhea îi simți privirea ațintită asupra ei, dar nu avu curajul să-l înfrunte.

Muzica se reluă, lentă și romantică. Se formară perechile. Fără să-i ceară voie, Antonio o antrenă departe de ceilalți.

Era un slow. Antonio o trase spre el.

– Cu Leochan ai dansat ca și cum ai fi avut ritmul în sânge, murmură Antonio în părul ei.

– El mi-a spus să urmăresc muzica, să mă las condusă, ceea ce am și făcut, răspunse ea, tremurând.

– Este adevărat, șopti el, slăbind strânsoarea. Este ceea ce facem și noi acum, nu?

Rhea nu răspunse, știind că vocea sa o va trăda, odată în plus. Ea se lipi de Antonio, urmând mișcările acestuia, formând, bineînțeles, o singură ființă. La un moment dat, Antonio o conduse spre un boschet. Acolo se opri, îi ridică bărbia, forțând-o să-l privească.

Rhea își ridică ochii și citi în privirea lui Antonio Ferrara o dorință infinită. El se aplecă spre ea. Incapabilă să se controleze, Rhea îi oferă buzele.

Ea simți cum o fierbințeală imperioasă urcă în el. Îmbrățișarea lui se făcu mai fierbinte. Pierdută, Rhea își uită scrupulele și temerile. Aproape de buzele ei, Antonio întrebă:

– Da?

– Oh, da!

– Tonio! Tonio! se auzi deodată o voce stridentă.

Era Isabel! Încă și întotdeauna, Isabel!

– Tonio, e timpul să plecăm!

Tonio o auzi. Împotriva voinței sale o eliberă din îmbrățișare și se îndepărtă. Descumpănită, Rhea încercă să-și revină. Pentru a doua oară consecutiv, Isabel venea să întrerupă brusc un moment de intimitate. S-ar putea spune că aceasta simțea că prerogativele sale erau amenințate, gândi Rhea cu amărăciune. Și ea, cum putea să se lase neîncetat tulburată de un bărbat care aparținea altei femei?

Capitolul 6

Antonio fu cel care propuse să-i ducă pe Sam și pe Rhea, spre marea ciudă a Isabelei.

Sam îi ceru lui Antonio să-l lase la Fiesta Palace Hotel, unde trebuia să-și întâlnească amicii pentru a mai bea un pahar și pentru a încheia seara. După ce l-au lăsat, cei doi și-au continuat drumul.

La această oră târzie, străzile erau încă foarte animate, în oraș domnea o caldă atmosferă de sărbătoare.

— Nu sunt decât orele zece seara, spuse Antonio. Aici, nopțile abia încep. Pentru mine, de asemenea!

Cuvintele sale cuprindeau o invitație pe care ea căută s-o ignore.

— Pentru mine, ea s-a sfârșit, zise ea căscând. Ziua a fost atât de lungă.

El parcă mașina alături de hotel și zise:

– Doar nu crezi totuși ce spui? Ziua nu s-a sfârșit încă, nu este așa?

Inima Rheeli începu să bată mai tare. Și când ieși din mașină el o urmă.

– Așteaptă-mă aici, zise el când se găsiră în hol.

El merse să caute cheia, reveni, chemă ascensorul și urcă împreună cu ea. O dată în plus, făcea ceea ce dorea.

Înaintea ușii, ea îi întinse mâna pentru a lua cheia.

– Noapte bună Antonio, mulțumesc pentru...

El n-o ascultă, o luă de mână și o antrenă în cameră, închizând ușa în urma sa.

Veioza împrăstia o lumină difuză. Patul era făcut și cămașa de noapte pusă pe pernă. Rhea avu timp să vadă toate acestea într-o fracțiune de secundă, înainte ca Antonio s-o atragă în brațele sale.

În apartamentul său, fusese tandru. Mai devreme, sărutarea lui îi trezise dorința. În prezent, lumina ce strălucea în ochii lui Antonio o înspăimânta.

– De data aceasta, nu vom fi întrerupți, șopti el. Adineauri mi-ai spus da. De ce, deodată, acest aer înspăimântat?

– Am zis da? Dar, eu... eu nu-mi amintesc.

– Dacă-ți amintești, zise el, strângându-i mâna. Era întuneric, eram sub arbori...

El stinse lampa și continuă:

– Te țineam strâns, dansam...

Și o trase către el. Ea încercă să opună rezistență.

– Foarte strâns, murmură el, ignorându-i rezistența.

Cu un gest rapid și brutal, Toni îi lăasă jos bretelele rochiei și-i descoperi sânii.

Când Antonio se aplecă și-i mângâie sfârcurile sânilor, Rhea știe că nimic nu-l va opri. Dorea să-i simtă gura pe pielea sa, mâinile să-i atingă corpul înfierbântat de dorință. Ca și când ar fi simțit abandonul ei, Antonio o ridică și o duse pe pat.

Incapabilă să vorbească, Rhea aștepta ca Antonio s-o ia din nou în brațe, își imagina pielea lui goală pe pielea ei...

Deodată, se auzi soneria telefonului.

– Nu răspunde, ordonă Antonio, cu o voce aspră.

Prea târziu, o nouă sonerie o aduse la realitate. Ce era gata să facă, sau mai bine zis, ce era pe punctul de a săvârși? Se rostogoli pe marginea patului, se ridică dintr-un salt și ridică receptorul.

La celălalt capăt al firului era Eduardo.

– Unde ești? Am început să te caut din această după-amiază. Ai uitat? Întrebă el pe un ton de reproș.

Da, uitase complet de invitația la cină! Antonio era vinovatul.

– Oh, Eduardo, sunt dezolată! Am întârziat. Dar, nu mă crezi? Bine, de acord. O masă ușoară, atunci. Acordă-mi zece minute. Nu, nu urca, o să te întâlnesc jos.

Puse receptorul în furcă și se întoarse spre Antonio. El își reținu cu greu o furie gata să izbucnească imediat.

– Așadar, eu sunt cauza acestei regretabile întârzieri pentru care te-ai scuzat în fața lui Eduardo? Asta mă învață minte! Draga mea, trebuie să te aranjezi pentru a răi întâlnirile.. Cel puțin n-ai premeditat acest telefon surpriză pentru a te salva încă o dată în extremis...

– Întâlnire.... premeditată... De ce mă acuzi?

– De lipsă de discernământ, señorita. În aparență, acorzi favoruri multor bărbați, fără alegere. La urma urmei de ce să mă neliniștesc, din moment ce fac parte dintre curtezani.

Văzând-o gata să izbucnească în lacrimi, el se înduioșă.

– Dacă te-ai vedea tremurând toată, pe jumătate goală, atât de frumoasă...

Ea își ridică stângace bretele rochiei.

Vocea lui Antonio se aspri din nou:

– Păcat că i-ai dat întâlnire în zece minute... Așa, nu mai avem timp deloc.

Aceste cuvinte fură ca o palmă. Fără un cuvânt, el se ridică și ieși, închizând încet ușa în urma sa. Dacă măcar ar fi pocnit-o... Răceala și disprețul său erau mai rele decât furia sa...

Rhea nu simțea cu adevărat dorința de a ieși. Și când Eduardo sosi, nu-l primi prea călduros.

– Rhea ești adorabilă, în această seară! exclamă el.

– Nu spune prostii, știu că nu este adevărat.

Văzând expresia rănită a lui Eduardo, regretă că l-a bruscăt. El nu era cu nimic vinovat de ceea ce se petrecuse. Plină de remușcări, își propuse să-și supravegheze proasta dispoziție.

Eduardo o conduse într-un restaurant luxos și pitoresc situat pe acoperișurile ce dominau orașul. Cina era delicioasă, dar Rhea a fost incapabilă să-i facă onoare.

O orchestră cânta melodii la modă, foarte diferite de cele din Xochimilco. Când tovarășul său o invită la dans, tânăra femeie îl urmă și, evoluând în brațele sale, în ritmul sincopat al muzicii, se gândea la Antonio, la dezmierdările sale exaltate. Din fericire, Eduardo sesiză cât era de distrată. El se arătă foarte vorbăreț și interpretează tăcerea ei drept interes.

Din nou, Rhea se simți vinovată față de el.

Când o conduse la întoarcere, Rhea fu nerăbdătoare să se termine seara. Odată culcată, Rhea, obsedată de amintirea lui Antonio, și-a găsit cu greu somnul.

După o noapte scurtă, se trezi resemnată. Era imposibil să șteargă trecutul și să-i schimbe lui Antonio impresia despre ea. În schimb, o aștepta o muncă pasionantă cu privire la antichitatea mexicană. De altfel, nu pentru asta venise?

Rhea avu mult de lucru în cele două zile care urmau. Ea recopia vechile hieroglife de pe micile sculpturi. Unele caractere, șterse de timp și de intemperii erau abia vizibile. Trebuia să le reproducă foarte exact, pentru ca experții să le poată interpreta. De aceea, se servea de o lupă.

— Ei, oprește-te! îi strigă Sam neliniștit în fața acestui exces de zel. O să-ți strici ochii. Nu servește la nimic să-l impresionezi pe patron, pentru că nu este aici.

— Vă asigur că nu asta este intenția mea!

— Pari surmenată. Ceva nu merge?

— Nu, bineînțeles că nu. Totul merge bine. Trebuie să termin aceste desene. Fără îndoială, Isabel mi le va cere mâine.

Și Isabel lipsea. Tânăra femeie era în tovărășia lui Antonio? Ca și când i-ar fi citit gândurile, Sam remarcă:

– Isabel și Tonio sunt foarte ocupați să pregătească expediția noastră. Bine, eu plec, Rhea. La revedere.

După plecarea lui Sam, Rhea se întoarce la lucru și nu și-a dat seama când au trecut două ore când cineva deschise ușa.

– Ce faci aici? întrebă Antonio.

– Lucrez.

El înaintă către ea.

– E trecut de orele șapte.

– Vroiam să termin un desen. Am acest drept, nu?

– Într-adevăr! Devotamentul tău este lăudabil, Rhea. Dar nu-ți risipi toată energia înainte de plecare. Fiindcă veni vorba, plecăm joi.

– Unde mergem?

– Mai întâi, la Merida. Apoi la Chichén Itza, unde vom începe săpăturile. Vom petrece câteva zile la Merida, timp în care voi rezolva câteva afaceri urgente. Ceilalți se vor putea odihni în acest timp. Merida este un oraș frumos. De fapt, cred că Eduardo Lopez-Perreira are acolo o locuință, sau mai bine zis, unchiul său.

– Și ce-i cu asta?

– Astfel, ai putea continua să-l vezi. Presupun că-ți va face plăcere!

– Nu... în sfârșit, da... În tot cazul, asta nu te privește!

– Ei bine, desigur! Astăzi ești agresivă. Foarte bine, te las să lucrezi în liniște. Mult noroc!

Termină puțin înainte de zece. Obosită, lăsa lucrul, gata de plecare. Se îngrozi la gândul că se găsea singură în plină noapte, în acest edificiu pustiu. Ieși pe coridor. Ușa de la biroul lui Antonio Ferrara era deschisă, înăuntru se zărea o lumină.

Deodată, cineva se ivi în urma ei și o atinse ușor pe umeri. Ea tresări și scoase un strigăt de frică. Întorcându-se, îl descoperi pe Antonio.

– M-ai speriat! Mă întrebam dacă ai plecat.

– Aveai nevoie de mine?

– Nu, vroiam doar să-ți spun la revedere.

– Fără să mă săruți? Nici vorbă!

O trase către el. Sărutarea lui fu violentă, brutală, fără tandrețe. Rănită, îl respinse.

– Cu ce drept...

– Nu văd de ce te superi de libertățile pe care mi le iau în ce te privește. Nu văd de ce Eduardo ar fi singurul beneficiar al favorurilor pe care le acorzi atât de ușor.

Rhea primi aceste cuvinte ca pe o insultă, dar nu lăsa să se vadă umilința pe care o simțea.

– Ești... ești incapabil să ai sentimente.

– Profit de ocaziile care mi se oferă.

– Ești odios și... cinic!

– Sunt realist.

– Te disprețuiesc!

Furia îi întrecea surpriza. Iată ce gândea despre ea!

– Acum, ascultă bine ce am să-ți spun, Antonio, zise ea cu răceală. În viitor, relațiile noastre trebuie să fie strict profesionale. De acord?

Ironie, el își încruntă sprâncenele, rezemându-se de perete.

– Amintește-ți, Rhea Glenn, aici eu stabilesc regulile. Este echipa mea și eu sunt responsabilul. Vom pleca imediat spre o destinație din țara mea pentru a studia istoria poporului meu. Dacă ne urmezi, vei asculta. Ai înțeles?

– În ceea ce privește doar lucrul, da, am înțeles.

Antonio surâse fără voia lui.

– Vom vedea. Dar, ia aminte, la mayași, femeia joacă un rol secundar. De fapt, se sacrificau zeilor, tinerele fecioare...

Și cu aceste cuvinte, o părăsi.

Capitolul 7

A doua zi, toți membrii echipei se străduiră să termine pregătirile pentru expediție și Rhea nu fu mai puțin ocupată.

Antonio își făcu o scurtă apariție dar abia catadicsi să arunce o privire în direcția sa. Mai întunecat ca niciodată, el se întreținu separat cu Isabel.

Se putea să se fi decis să respecte acordul lor?

Seara, îl găsi pe Eduardo, insistent ca întotdeauna. Când îi spuse că se va duce la Merida, el exclamă:

– Formidabil! Noi avem acolo o casă. Acolo am crescut. Unchiul meu trăiește și acum acolo. Bineînțeles că vei veni la noi.

El îi făcu o descriere entuziastă Casei Lopez și tânăra femeie nu rezistă tentației de a accepta oferta sa. Clădirea semăna cu un adevărat palat! Era mai plăcut decât să stea la hotel. Eduardo era încântat și promise să o întâlnească foarte des.

A doua zi, la aeroport când îi anunță pe ceilalți că va locui la unchiul lui Eduardo, señor Lopez, fu intrigată de privirea tăioasă pe care i-o aruncă Isabel.

– Ce noroc! zise Sam. Manuel Lopez este unul dintre oamenii cei mai bogați din Merida și poate chiar din Mexic. Dar, atenție, să nu te lași coruptă de luxul pe care n-ai să-l întâlnești sub corturile noastre. la Chichén Itza.

– Nu te nelinești, Sam, știu să mă adaptez.

– Eduardo va veni și el la Merida? întrebă Isabel pe un ton fals degajat.

– Poate, a spus că va încerca.

Pe fața Isabellei se citi satisfacția. Începând din acel moment, s-a purtat mai călduros cu Rhea. Cui se datora această schimbare? se întreba tânăra femeie, perplexă. Probabil o interesa mult Eduardo.

O oră mai târziu, sosiră pe aeroportul din Merida. Rhea fu surprinsă auzindu-și numele la difuzor. În biroul de primire o aștepta un șofer în livrea.

– Pentru a vă conduce la Casa Lopez, replică el.

Văzând privirile amuzate pe care i le aruncau ceilalți, Rhea se simți încurcată. Nu se aștepta la așa ceva! Și privirea ironică a lui Antonio o făcu să se simtă prost. Dar, din decență, nu putea refuza...

Când șoferul opri în fața Casei Lopez, fu foarte impresionată! Clădirea, cea mai impozantă din acel loc era o construcție albă, imensă, retrasă față de stradă. O scară dublă ducea la un peron luminat și mărginit de balustrade în stil baroc, punând în valoare enormele uși de intrare, sculptate. După cum se părea, era așteptată. Când urcă scările, o femeie cu părul negru le deschise ușa.

– Señora Lopez? întrebă Rhea. Eu sunt Rhea Glenn. Cred că Eduardo...

În acel moment, un bărbat voinic, cu părul alb, își făcu apariția.

– Poți să pregătești, Maria, zise el adresându-se femeii.

Rhea se simți jenată.

– Nu există o señoara Lopez, explică noul venit după ce se prezentă. Soția mea a murit cu mulți ani în urmă. Eduardo reprezintă singura mea familie.

Destins, dar distant, señoar Lopez o conduse în salon.

Servind câte un whisky pentru ea și pentru el, continuă:

– Da, Eduardo și cu mine suntem ultimii reprezentanți ai familiei noastre. Dar îl văd prea puțin pe nepotul meu. Poate nu va fi așa, în timpul sejurului dumneavoastră la Merida, señoarita. Eduardo va sosi mâine. Presupun că nu ați venit numai pentru mine.

Rhea se simțea cu adevărat foarte jenată. Găsea că purtarea acestui om bătrân era prea binevoitoare. Aproba el alegerea lui Eduardo? După un schimb de banalități cu señoar Lopez, ceru voie să se schimbe. Maria o conduse în camera sa, o încăpere spațioasă cu un balcon ce se apleca peste grădină. În aceeași seară, la cină, unchiul lui Eduardo îi puse Rheeli întrebări cu privire la familia sa și la lucrul său cu Antonio Ferrara. De fapt, el dorea să știe ce o adusese să facă cercetări la Chichén Itza, în plină vară.

Rhea vorbi despre pasiunea ei pentru arta mexicană, o astfel de expediție servindu-i când își va căuta de lucru.

– Profesorul Ferrara are o bună reputație, spuse ea.

– Da, știu asta, zise bărbatul. Este un bărbat strălucit, chiar dacă este pe jumătate indian.

Cu toate că această remarcă o șoca, Rhea se gândi că ar fi mai diplomatic să nu facă nici un comentariu. Ea se retrase în camera sa, chinuită de atmosfera apăsătoare de la Casa Lopez. Aproape că regreta că n-a rămas la hotel!

A doua zi dimineață, Rhea fu surprinsă de a primi vizita lui Antonio. Maria îl conduse în salon și anunță:

– Señor Ferrara, señorita.

– Bună ziua, Rhea. Ai petrecut o noapte liniștită în acest palat?

– Te rog, nu fi sarcastic. Trebuie să mărturisesc că nu mă simt bine aici. Această casă seamănă cu un muzeu...

– Sărmana Rhea! Să nu sperii că te deplâng. N-ai decât să-i spui lui Eduardo.

Plăcerea pe care o simțise când l-a văzut apărând s-a risipit imediat.

– Cred că n-ai venit doar să-ți bați joc de mine...

– Nu, i-am adus o dare de seamă lui Manuel Lopez, care conduce fundația. El a subvenționat cercetările noastre de mulți ani. Sunt dezolat că te-am dezamăgit...

Brusc, se apropie de ea și o luă de braț.

– Simt dorința de a profita de situație înainte de sosirea lui Eduardo.

Rhea încercă să se eschiveze, dar Antonio îi luă fața între mâini și o sărută.

– Așadar, totul pentru Eduardo și nimic pentru mine?

Era amărăciune în cuvintele lui și Rhea citi în adâncul ochilor o mare tristețe. Mișcată, i se abandonează. Surprins, Antonio o sărută din nou. De data aceasta, ea îi întoarce sărutarea.

– Poți fi atât de dulce, murmură el.

În acel moment, auziră niște voci. Antonio o lăasă și se îndepărță.

– Dar această dulceață poate fi înșelătoare, concluzionează el cu o voce dezamăgită.

Rhea se simți părăsită, ca depozitată. De fiecare dată când se apropiau unul de celălalt, ceva venea să-i separe...

– Aveam intenția să nu vin în astă seară dar, știind că mă așteptați, n-am putut rezista. Mi-am acordat un concediu mai lung.

– Pentru aceasta, puteți avea încredere în Eduardo! zise rece unchiul său. Dar cine te-ar condamna în acest caz.

Apoi, întorcându-se spre Antonio.

– Buenos dias, señor Ferrara. Maria mi-a anunțat sosirea dumatăle. E ceva ce nu merge? întrebă el, intrigat.

– V-am adus doar darea de seamă, zise Antonio scoțând din buzunar un plic mare.

– Oh! Ați fi putut să mi-o trimiteți, ca de obicei... Dar a fost foarte amabil din partea dumatăle că ai venit în persoană. Pentru că sunteți aici, veți dejuna cu noi și ne vei vorbi despre munca dumatăle.

Inițiativa unchiului îi dispăcu lui Eduardo. Din partea sa, Rhea se bucura. Îl va vedea mai mult timp pe Antonio.

Prânzică pe terasă, unde domnea o răcoare plăcută, iar florile înmiresmau aerul.

Eduardo încerca fără încetare să acapareze atenția, îi vorbea Rheel la ureche. Lui Antonio nu-i scăpau manevrele acestuia.

„Nu este ceea ce crezi. Eduardo și cu mine nu suntem amantici“ ar fi vrut ea să-i strige lui Antonio, dar se mulțumi să-i arunce o privire severă lui Eduardo.

– Nu vorbi atât de încet, Eduardo! Abia te aud...

Señor Lopez surâse cu indulgență, dar figura lui Antonio rămase de marmură. Disperată, Rhea continuă:

– Te rog, s-ar putea crede că avem secrete!

Un servitor le aduse cafeaua. O băură în liniște, apoi Antonio se ridică și se scuza.

– Trebuie să plec. Vă las cu.... secretele voastre!

– Când te voi revedea? Vreau să spun, când vom părăsi Merida? se informă Rhea.

– Isabel îți va telefona când vom fi gata, răspunse el.

Apoi ieși fără să se întoarcă.

Eduardo scoase un suspin de ușurare.

– Acest om nu știe să se destindă, zise el. E obsedat de munca sa. Nu-l voi lăsa să-ți acapareze timpul, Rhea.

– El este, totuși patronul meu în timpul expediției.

Eduardo schiță o strâmbătură. În acel moment, semăna cu un copil capricios.

– Până atunci, să petrecem ziua împreună, declară el.

Se duseră la prietenii lui Eduardo și leneviră pe marginea unei piscine. O viață de vis! își zise Rhea savurând un cocteil de fructe dar, curios, încercă repede un sentiment de neliniște. Tânăra femeie nu se

simțea bine în acest lux, îi lipsea compania membrilor echipei. Așa că se întoarse cu plăcere la Casa Lopez. Ziua următoare va fi liberă. Eduardo avea întâlniri de afaceri împreună cu unchiul său...

– Ești sigură că n-o să te plictisești, mâine?

– Oh, Eduardo, nu te neliniști atâta pentru mine. N-am să mă pierd. Voi merge poate să vizitez „La Ermita“, o sihăstrie aproape de zidurile de apărare ale orașului.

– Nu-i mare lucru de văzut, dar dacă ții... Vrei să te conduc acolo?

– Nu, voi lua o trăsură. Va fi o excursie plăcută.

De fapt, tânăra femeie își regăsea, cu plăcere, independența... Întârzie mult timp și schiță desene, cocoțată pe o stâncă. Ce ar fi putut visa mai mult?

Capitolul 8

Rhea avea cu adevărat intenția să petreacă după-amiaza așa după cum îl informase pe Eduardo. Ea nu se aștepta să primească a doua zi de dimineață un telefon neașteptat care să-i schimbe planurile. Ca de obicei, se trezise mai devreme decât ceilalți și rătăcea fără rost pe verandă, când Maria o anunță că este chemată la telefon.

Trebuie să fie Sam, își zise Rhea, sperând, în secret, să se înșele. Ea încercă să-și reprime emoția, dar când recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului, inima începu să-i bată puternic.

— Rhea... Aici Antonio. Am două bilete pentru corida din această după-amiază. Le-am primit. Este o ocazie unică să te inițiezi în acest divertisment tipic mexican.

Surprinsă, Rhea se gândi câteva secunde.

– Dar, cum se face că ți-ai schimbat părerea?
Auzindu-te n-ai aerul de a fi un fanatic al coridei.

– Vrei să spui, în prezența lui Eduardo și a unchiului său... Nu mi-am schimbat întru totul părerea. Totul depinde de definiția pe care o dai unui fanatic. Nu împărtășesc pasiunea lui Eduardo pentru miza morții. Totuși, respect și admir abilitatea și șiretenia unui matador.

– Înțeleg, zise ea pe un ton nu prea convins.

– Ei bine! Vrei să vii, da sau nu?

De frică să nu pună receptorul în furcă, ea răspunse:

– Da, vin. Cel puțin voi vedea o coridă în viața mea.

– Bine. Atunci la orele două, în față la Los Portales.

– Unde?

– Los Portales. Lângă palatul guvernatorului.

– Bine.

– Atunci, adios.

Și închise.

Rhea rămase un moment nemișcată, cu receptorul în mână. O sunase prea devreme. Se gândise că o găsește singură la o oră atât de matinală? De ce nu-i propusese să treacă s-o ia? Ținea ca această întâlnire să rămână secretă? Poate nu dorea să știe Eduardo că se ducea la coridă.

Câteva minute mai târziu, la masă, nu menționă ieșirea sa nici lui Eduardo, nici unchiului acestuia. Tânăra femeie se temea că Eduardo ar decide s-o

întovărășească. Bineînțeles, el era gazda sa și ea nu folosea un procedeu prea corect dar, la urma urmei, era liberă, nu?

Dimineța i se păru interminabilă. Încercă să citească, dar degeaba. Rhea nu-și găsea locul și nu înceta să-și imagineze modul în care se va desfășura după-amiaza sa cu Antonio...

Îi luă un timp nebun să-și aleagă o ținută. Nici una nu-i plăcea. Sfârși prin a alege o fustă scurtă, de culoare kaki, crăpată în părți, și o bluză ușoară, cu mâneci scurte. Era atât de nerăbdătoare, încât fu gata înainte de ora stabilită. Obosită de a se tot învârti, se decise să se ducă, orice s-ar întâmpla, în parc.

Când sosi la locul de întâlnire, Antonio o aștepta deja. Venise și el mai devreme. Fără să-și dea seama, Rhea grăbi pasul pentru a-l întâlni. Antonio discuta cu un vânzător ambulant.

Rhea simți că și-a dat seama de prezența sa, dar nu se întoarse înainte ca omul să termine de vorbit.

Atunci, ridică privirea spre ea, o salută și-i făcu semn să vină și să se așeze alături de el, pe o veche bancă de lemn. Vânzătorul îl interpelă din nou pe Antonio, încercând să-l convingă să cumpere un hamac împletit de mână.

– Nu, nu, îi spunea Antonio, împiedicându-l să desfacă hamacul.

Apoi, întorcându-se brusc spre Rhea, îi explică:

– El crede că am putea avea nevoie. Este destul de mare pentru doi. Acesta se numește un hamac lună de miere. Ce crezi?

Rhea simți că roșește. Glumea sau își bătea, încă o dată, joc de ea? E greu de spus...

– Cred că două persoane n-ar dormi bine în acest hamac!

– În mod obișnuit, nu acesta este țelul, ripostă Antonio, încântat că o vede roșind.

Apoi, se întoarse spre negustor și-l făcu să înțeleagă că nu erau interesați. Omul se îndepărtă cu regret, dar nu mai insistă.

– Ai venit devreme, Rhea.

– Da, nu știam ce să mai fac, singură în casa aceea mare. Eduardo și unchiul său erau reținuți în exterior, pentru afaceri.

– Știu, pentru asta am și ales această după-amiază. Nu doream să-l văd pe Eduardo. Ai fi venit cu mine, fără el?

Rhea nu răspunse, dar tăcerea o trădă.

– Ai omis să-l înștiințezi? reluă Antonio, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

– Într-adevăr, nu am considerat necesar.

– Foarte just. De ce să-i trezim bănuiele în mod inutil? Bine. Contează prea puțin, el nu este aici. Sunt bucuros. Acum, să mergem!

Merseră pe jos până la arenă, în tovărășia a sute de mexicani care umpleau străzile orașului.

– Avem noroc. Astăzi, trei matadori celebri sunt pe afiș. Știu că unul dintre ei, Adolpho Diaz, este cel mai bun. Mi-e frică, din păcate, ca banii să nu joace un rol important în lupta cu taurii.

La intrare, câțiva mexicani nemulțumiți se îngrămădiseră în fața unei pancarde. Nici un bilet nu mai era de vânzare.

– Este o arenă mai mică decât cea din capitală.

– Unde vom sta noi? întrebă Rhea. La soare sau la umbră?

Ea știa că locurile cele mai ieftine se găseau pe partea însorită, unde se așezau majoritatea spectatorilor modești. Locurile la umbră erau rezervate pasionaților mai bogați. Acolo era mai răcoare, dar se găseau, de asemenea, mai aproape de arenă.

– Întrucât este vorba de prima coridă nu m-am gândit. Am luat două barreras, două locuri situate în spatele palisadei. Nu-ți va scăpa nici un amănunt!

El o conduse spre mulțime. Rhea, excitată, se simțea vibrând la unison cu pasionații care-și manifestau entuziasmul.

– Dacă detești lupta cu taurii, de ce vii? îl întrebă ea pe Antonio.

– Detest miza morții, dar iubesc spectacolul. El are o semnificație foarte profundă, aproape ca un simbol.

Începu apoi să-i descrie diferite etape ale coridei:

– Mai întâi, picadorii atrag taurii cu ajutorul capeelor roșii. Matadorul angajează atunci lupta. Apoi, picadorii călări înțeapă animalul și matadorul îl îndepărtează de picadori. În sfârșit, banderillerii îi ajută pe matadori; ei înfig trei perechi de banderille în umerii taurului, ceea ce îl slăbesc dinainte. Vine în sfârșit momentul final, în care matadorul îl atrage, mai întâi, pe taur cu o mică muleță roșie, apoi îl omoară cu o lovitură de sabie.

Rhea, care îl ascultase pe Antonio fără să-l întrerupă, se înfioră.

– Taurul este ucis întotdeauna?

– Cuvântul matador înseamnă ucigaș. Aici, ca și în Spania, taurul este întotdeauna ucis, ceea ce nu se întâmplă în Portugalia, unde viața îi este salvată. Câteodată, se poate întâmpla ca taurul să scape de moarte, când matadorul este mai puțin șiret, dar va fi sacrificat în afara arenei.

Explicațiile sale fură întrerupte de un sunet de trompetă, iar mulțimea scotea strigăte de nerăbdare.

– Trebuie să înceapă, deschide bine ochii, Rhea.

De la locul său, ea vedea toate arena. Cei trei matadori, în veșminte strălucitoare, își făcură o intrare

triumfală în încurajările publicului. Asemeni eroilor, ei avansară cu mândrie, având pe umeri capele de paradă.

– Ai zice că sunt niște conchistadori, murmură Rhea.

– Privește-i mai îndeaproape, au trăsături indiene. Este ciudat, de altfel, că toți copiii indieni săraci doresc să devină, într-o zi, un matador celebru.

Defilarea continuă cu apariția picadorilor pe jos și călare. Apoi corida începu. Rhea bătea din picioare exaltată sau închidea ochii de frică. Antonio îi dădea explicații, o sfătuia să urmărească mișcarea picioarelor matadorilor și momentele cele mai dure ale luptei, omul și animalul aproape corp comun, omul controlând, câteodată taurul rămând neclintit.

Când momentul morții se apropie, Rhea se strânse lângă Antonio, incapabilă să asiste la ceea ce urma să se întâmple.

Cel de-al doilea matador, Adolpho Diaz, favoritul, alesese un taur mai periculos, care ripostă de la primul atac. Rhea se neliniști, dar Antonio îi spuse că, din contră, animalul de acest fel era atât de previzibil încât îi permitea matadorului să-și demonstreze arta.

Adolpho Diaz era tot atât de grațios ca un dansator și se juca ușor cu taurul făcând fente și amăgindu-l, demonstrându-și arta cu o mare virtuozitate.

În momentul final, Adolpho Diaz se prezentă înaintea mulțimii în delir, cu pălăria într-o mână, cu sabia și cu muleta în cealaltă, și ceru aprobarea să omoare animalul.

– El dedică taurul întregului public, nu numai unei singure persoane, anunță Antonio.

O strânse de umeri pe Rhea cu nerăbdare și exaltare. Era ceva magic în spectacolul care unea spectatori în același entuziasm. În ceea ce o privește pe Rhea, simplul fapt că-l atingea pe Antonio o îmbăta, îmbrățișarea lui o arunca într-o stare vecină cu transa.

Câștigat de entuziasmul mulțimii, Adolpho Diaz își asumă riscul. El își abandonează capa pentru o bucată mică de pânză, atașată la un băț. Rhea își ținu răsuflarea, nu mai auzea ce-i spunea Antonio. În fața ultimei confruntări între om și animal, reacțiile sale erau pur fizice și emoționale. La un moment dat, se părea că taurul se apropie atât de mult de matador, încât se strânse lângă Antonio, căutând cu disperare contactul protector al corpului său.

– Iată momentul adevărului, murmură el. Nu se mai poate recurge la nici un șiretlic. Privește bine: matadorul, cu muleta în mâna stângă, trebuie să facă în așa fel încât taurul să-și aplece capul pentru ca el să înfigă sabia din mâna dreaptă în spatele coarnelor. Dacă face cea mai mică eroare, poate fi rănit mortal.

Rhea ar fi vrut să închidă ochii, dar era deja prea târziu. Adolpho ucisese taurul. În picioare, mulțimea în delir aplauda și striga. Arbitrul îi acordă matadorului nu o ureche după cum era obiceiul, ci două. Mulțimea, nemulțumită, vocifera în continuare.

– Ei cred că merită mai mult, explică Antonio.

Flori și pălării fură aruncate în arenă. Judecătorul acordă învingătorului coada, aprobat de spectatori.

– Este o onoare rară, zise Antonio, întorcându-se spre ea. Ai avut noroc. Este pentru prima dată când vii și asști la un spectacol excepțional. Dar ce se întâmplă, Rhea, plângi?

Da, plângea și nu înțelegea bine reacția sa. Desigur, îi era milă de sărmanul taur, dar nu era numai asta. Simțea de asemenea admirație pentru matador și arta sa. Teamă, milă, admirație, toate adăugate delirului mulțimii, făcuse să crească în ea o tensiune care acum scădea. Și apoi, totuși, era Antonio, cu care împărțise, de la un capăt la altul, această tulburătoare comuniune.

Antonio părea, de asemenea, mișcat. El o trase și o strânse tare lângă el, cu pasiune.

– N-ar fi trebuit să te aduc. Prea mult sânge, murmură el.

Rhea fu tentată să profite de acest moment de slăbiciune, Antonio lăsând jos garda. Dar nu, însemna încă odată, să joace și să trișeze.

Se depărtă puțin de el și spuse:

– Mă simt bine, Antonio. Doar puțin dezorientată. Acest spectacol este barbar dar și frumos, în același timp.

– Ți-a plăcut?

– Să zicem că m-a pasionat ce s-a petrecut în arenă.

– Cu atât mai bine. Să plecăm, acum. De altfel, am văzut cea mai frumoasă parte a spectacolului.

Antonio o conduse spre ieșire, în mijlocul unei mulțimi în delir. Când ajunseră în stradă, Rhea avu impresia că respiră mai liberă.

– Era atât de cald în interior. Atmosfera era apăsătoare.

– Dacă ești obosită, pot să chem un taxi.

– Nu, mulțumesc, prefer să mergem pe jos, îmi va face bine.

El o cuprinse de talie și, într-o tăcere complice, merseră către oraș.

Rhea revăzu imaginea coridei care o frapase. Retrăi emoțiile de teroare, admirația, plăcerea, dezgustul pe care i le treziseră. Gânditoare, îl întrebă:

– De ce ai ales corida? Știu că am mai întrebat, dar...

– Pentru că mă fascinează tot atât cât îmi provoacă oroare. Este teatrul unei lupte teribile împotriva fricii, a morții. Poți să admiri acolo curajul, o anumită formă de estetism. Poate că nu ar fi trebuit să te aduc. Cu adevărat, nu ai apreciat?

– Sunt fericită că am venit, Antonio, chiar dacă nu sunt sigură că simțeam dorința să vin. Intensitatea propriilor reacții m-a surprins, m-a bulversat.

Își reluară drumul, uniți printr-o legătură invizibilă.

– Închipuiește-ți că atunci când eram mic, vroiam să devin matador, zise el în zeflema.

– Tu, matador?

– Da, este visul tuturor micilor mexicani. Dar nu m-a lăsat inima. Ți trebuie o anumită duritate pentru a învăța această meserie care, de altfel, te obligă la o disciplină de fier.

– Și presupun că detești așa ceva.

– Deloc, munca arheologică impune, de asemenea, multă rigoare. De altfel, ea mi-a oferit o provocare intelectuală. Corida oferă o provocare fizică. Ori, eu am mai multă nevoie de prima decât de a doua.

– Toată lumea pretinde că nu te interesează decât munca.

– Ai prefera să duc viața trândavă a unui Eduardo Lopez-Perreira?

Rostise, cu un dispreț evident, numele lui Eduardo.

– Nu, dar cred că ești nedrept față de Eduardo. Nu este atât de superficial, nici pătinitor, cum pare.

– Nu vei reuși să mă convingi că Eduardo nutrește un ideal de egalitarism.

– Se pare că uiți că s-a născut aici. Este mexican, ca și tine. E mândru de țara sa. Când am vizitat orașul, m-a uimit prin mulțimea cunoștințelor sale despre Merida.

– La Merida de Montego?

– Ce vrei să spui despre La Merida de Montego?

– Acest oraș n-a purtat întotdeauna acest nume. Înainte era o cetate mayașă care se numea T'ho sau Tiho. Montego a rebotezat-o pentru a o face capitală. Mulți dintre oamenii de aici o mai numesc Tiho.

– Cu această Montego, a făcut rău rasei voastre?

– Desigur, el a adoptat câțiva tineri din familiile indiene nobile, doar pentru a le da o educație creștină. Dacă numești asta a face bine. De fapt, acest fals paternalism există și în zilele noastre. Señor Lopez, de pildă, îi propusese tatălui meu să finanțeze studiile mele agricole, ceea ce însemna o deschidere către o carieră fantastică pentru un băiat sărac.

– Și ce s-a întâmplat?

– Bineînțeles, tatăl meu a refuzat. El a muncit din greu pentru a plăti educația mea și pentru a mă lăsa liber să-mi aleg o meserie. La acel moment, am descoperit, de pildă, că lupta cu taurii mă atrăgea mai mult ca antropologia. Este poate rațiunea pentru care mă consacru, în întregime, muncii mele.

– Excluzând alte lucruri?

Antonio o privi din nou, râzând.

– Am alte interese. Și cred că știi, dragă Thea. Este de-ajuns să mă gălesc singur cu tine pentru a simți dorința de a te cuprinde în brațele mele.

Vocea lui sugestivă o făcu să freamăte, dar nu putu să răspundă, lovită parcă de mutism. Când vorbea atât de liber despre dorința pentru ea, nu mai știa ce să facă. Rhea nu era atât de liberală cum erau colegii de universitate. Să flirteze, nu intra în obiceiurile ei.

– Nici o șansă, murmură el deodată. Privește cine vine.

Ea ridică ochii și-l văzu pe Eduardo și pe señor Lopez venind spre ei. Eduardo își încruntă sprâncenele.

– Ce surpriză să te întânesc aici, Rhea. Nu știam că trebuie să ieși.

– Am invitat-o pe Rhea să mă însoțească la coridă și ea a acceptat. Nu are dreptul să profite de sejurul de aici?

Eduardo era gata să-i răspundă pe același ton când unchiul său interveni, într-o manieră curtenitoare, punând capăt conversației.

Antonio își luă rămas-bun.

– Pentru că ești într-o companie atât de bună, te părăsesc, Rhea. Bună seara!

Tânăra femeie nu știa cui să poarte pică mai mult. Lui Antonio, pentru lipsa de delicatețe? Lui Eduardo pentru apariția neașteptată? Sau ei înseși?

Capitolul 9

A doua zi, Eduardo încercă s-o scoată pe Rhea din melancolia sa persistentă. Era într-o bună dispoziție și căută prin toate mijloacele s-o facă să împărtășească veselie sa.

– Rhea, după-amiază Ferrara te-a deprimat. Se datorează coridei această stare?

– Dar nu, Eduardo! Ce idee ciudată!

– Bine, bine, nu voi mai insista, te asigur. Știu ce trebuie să facem pentru a ne schimba gândurile: un tur al magazinelor.

De ce nu? Își zise Rhea. N-o să se plictisească așteptând să-i telefoneze Antonio.

După micul dejun, pleacă în Mercada Principal. O mulțime de tarabe colorate, așezate mai mult sau mai puțin regulat, constituiau această piață, pe unde se

plimbau, în dezordine, o mulțime pestriță de mexicani, turiști și indieni care cumpărau, vindeau, se tocmeau. Rhea era încântată de acest spectacol în culori vii.

– Se găsesc aici de toate, de la pălării de paie de un dolar, la bijuterii de aur de mii de dolari, zise Eduardo.

Rhea parcurse câteva alei, se opri ici și colo pentru a asculta câte un negustor în vervă sau pentru a descoperi câte o bagatelă pe care n-o mai văzuse niciodată. Nu se putu opri să nu cumpere câte ceva: un huipil alb – rochie din bumbac purtată de femeile din Yucatan. Vânzătorul o asigură că cea pe care o încerca era specială, era un huipil de mireasă. Rhea se manifestă ca și când n-ar fi înțeles, dar Eduardo zise, pentru a o tachina:

– Vrei să faci o căsătorie maya?

– Nu, dar aceasta îmi place.

La altă tarabă admiră o „guayabera“ brodată, plisată, o cămașă care le plăcea să o poarte bărbații din Yucatan. O tentă să o cumpere. Dar cui să o ofere? Îi veni în minte figura lui Antonio și făcu semn vânzătoarei că o ia.

Eduardo vru să-i ofere un frumos colier de argint, dar ea îl refuză. Discutau aprins, când auziră o voce familiară în spatele lor.

– Ce surpriză!

Era Sam, cu un surâs larg pe buze, urmat de Isabel. Sam se întoarce și o luă de braț.

– Haide, vino, Isabel! Iat-o pe Rhea și pe señor Lopez-Perreira.

Isabel avea o figură întunecată și nu părea deloc încântată de întâlnire. Atitudinea ei o intrigă mult pe Rhea. După cât se pare, ea și Eduardo se cunoșteau.

– A trecut mult timp! Ce mai faci, Isabel?

– Foarte bine. Și dumneata?

– Ca de obicei. Nu m-am schimbat. Și munca voastră?

– Ne pregătim pentru o expediție la Chichén Itza.

Fără să înțeleagă, Rhea simți tensiunea ce se instalase între cei doi interlocutori. Din fericire, Sam îi scoase din încurcătură.

– Apropo, noi mergem să cinăm la Los Almendos. Leochan a comandat mâncăruri tipic maya. Trebuie să veniți să petreceți un moment cu noi.

Rhea se temu că Eduardo va refuza invitația dar, spre marea sa surpriză, se întoarce și o întreabă:

– Vrei să mergi?

– Da, cu plăcere.

După ce s-au pus toți de acord, reluară vizita în piață. Sam se amuza, tocmindu-se de plăcere.

– Sam, dacă studenții l-ar vedea pe profesorul lor și cercetător renumit discutând aprins pentru două pesetas, într-o spaniolă de neînțeles...

– Dar Rhea, nu știi că într-un om mare sunt două fețe diferite?

– Poate este adevărat pentru tine, Sam, dar nu pentru toți „oamenii mari” cum spui...

Amândoi făceau aluzie la același om.

– Te înșeli, draga mea! Nu-l cunoști bine. Dă-i o șansă!

Este ceea ce încerc în zadar să fac, simți ea dorința să strige, dar el nu mă vrea.

Din fericire, Isabel și Eduardo rămăseseră în urmă și nu auzeam conversația lor.

Sam și Rhea se deciseră să se tocmească pentru două pălării de paie, pariind cine va plăti mai puțin. Tocmai erau să le încerce când Isabel și Eduardo îi ajunseră. Isabel avea un aer încordat.

– Cred că trebuie să ne întoarcem. Tatăl meu mă așteaptă.

Sam era pe punctul de a protesta, apoi se răzgândi. Sărmanul Sam, se gândi Rhea. Trebuie să suporte problemele tuturor. Se întreba de ce avea Isabel un aer atât de tulburat. Prezența lui Eduardo ar fi trebuit să-i facă plăcere, pentru că o îndepărta pe Rhea de Antonio.

Când părăsiră piața, Rhea dori să aibă inima ușoară și-l întreabă pe Eduardo de când se cunosc.

– Oh, ne-am întâlnit la universitate, acum câțiva ani, răspunse el scurt.

Rhea fu surprinsă de acest răspuns lapidar, care nu semăna cu Eduardo. Ea vru să știe mai mult.

– Și?

– Și... Nimic... Ne-am dat seama că avem prea puține lucruri în comun. Și am decis să punem capăt prieteniei noastre.

Rhea crezu că descoperă în vocea sa o notă de amărăciune. Știa că Eduardo nu-i spunea tot, îi ascundea ceva, însă nu reuși să afle mai mult.

În acea seară, pe când se pregătea să iasă, își dădu seama că nici Sam, nici Isabel nu menționaseră numele lui Antonio pentru masa de la Los Almendros. Poate nu va veni? Grija deosebită pe care o arăta toaletei sale era oare inutilă? Ei, la naiba, avea ferma intenție de a profita de această ieșire!

Rhea și Eduardo sosiră ultimii la restaurant. Rhea îl văzu imediat pe Antonio la masă alături de ceilalți. El nu remarcă sosirea lor, pentru că era într-o conversație animată cu Isabel. Rhea nu putu să nu remarce că erau un cuplu foarte frumos. O trata pe tânăra femeie indiană cu aceeași duritate pe care o manifesta față de ea?

În sfârșit, Antonio se ridică pentru a-i primi.

– O să vedeți, le spuse cu un surâs, mâncarea este excelentă aici. Leochan îl cunoaște pe proprietari, care ne răsfată.

– Noi avem legături mai mult sau mai puțin îndepărtate, explică acesta din urmă. Chiar și Tonio este un văr mai îndepărtat al proprietarului.

– Dar Leochan este patriarhul familiei, zise Antonio cu afecțiune. În alte timpuri, ar fi putut să fie un șef!

– Și dumneata ce ai fi fost? Un prinț?

– Un luptător, fără îndoială, sugera Eduardo. Bănuiesc calități de luptător în dumneata.

Antonio îi aruncă o privire furioasă.

– Numai când sunt provocat, dragă prietene. Altfel, din firea mea, sunt foarte pacifist.

Simțind o înfruntare între cei doi bărbați, Sam remarcă:

– Nu, zise el, eu te-am imaginat, mai bine, ca un astronom. Nu pentru că lui Tonio i-ar lipsi calitățile esențiale ale unui războinic, dar astronom i s-ar potrivi mai bine, cu această voință de a învăța tot timpul și cu această sete de a descoperi... Astronomii se înscriu în elita oamenilor cei mai cultivați ai civilizației maya.

– Atunci, ce alegeți: șef, războinic sau astronom? îl întrebă ea.

– Și preot? ripostă Antonio. Ei duceau o viață foarte interesantă, mai ales când trebuia să vegheze asupra tinerelor fecioare destinate sacrificiului ritual.

Apoi, adresându-se direct Rheeli, el urmă:

– Bineînțeles, nu știi că se considera o onoare să dai pe una dintre fiice pentru ca să fie izolată de lume, pentru a fi, apoi, sacrificată zeilor.

– Știu, răspunse Rhea. Este unul dintre obiceiurile cele mai dezagreabile pe care îl cunosc din civilizația maya. În ceea ce mă privește, aș fi fost fericită ca această onoare să mă cruțe.

– Tinerele fete trebuia să fie frumoase, foarte tinere și inocente, reluă Antonio.

Rhea simți că fierbe de mânie la această aluzie care îi era destinată.

– Oprește-te Tonio, zise Lachan. Nu-l asculta, Rhea! El uită că istoria maya a numărat, de asemenea, un mare număr de femei ilustre.

În acel moment, spre marea ușurare a tuturor, fu servit primul fel. Urmă o varietate de feluri exotice picante, pe care le degustară toți cu poftă și cu plăcere.

– Sunt fericit să văd că apreciezi bucătăria noastră, îi spuse Lachan, Rheeli.

– O, da! exclamă ea cu entuziasm. Dar o să iau câteva kilograme...

– Nu te nelinești, nouă, celorlalți mexicani, ne plac femeile plinuțe, nu-i așa profesore Ferrara, zise Eduardo.

– Dumneata exprimi gustul mexican, nu pe cel indian, dragă prietene. Tinerele fete indiene sunt mai degrabă subțiri și zvelte.

– Ca Isabel? întrebă Eduardo, privind-o pe frumoasa arheologă.

– Da, ca Isabel.

Cei doi bărbați schimbă priviri dușmănoase. Încă o dată, Rhea își spuse că exista o explicație cu privire la antipatia lor.

Masa se sfârși cu o tartă foarte ușoară, urmată de un lichior din partea casei, făcut pe bază de miere fermentată și de anason. Când ieșiră din restaurant, își îndreptară pașii spre piața principală a orașului.

– Este sărbătoarea de sâmbătă seara, explică Isabel.

În piață fuseseră dispuse rânduri de scaune, în fața unei scene. Spectacolul începuse și un autor de șansonete făcea mulțimea să râdă.

– Cântece deocheate, zise Leochan, înăbușindu-și râsul.

Un grup de dansatori aștepta să urce pe scenă.

– Nu putem să rămânem? propuse Rhea.

Eduardo era singurul care nu vroia să asiste la suita de spectacole, prea provinciale pentru gustul său. Chiar și Isabel nu le mai văzuse din copilărie.

– Ei bine, sunteți în minoritate, îi zise Tonio lui Eduardo. Sunteți obligat să ne țineți companie.

Își făcură drum prin mulțimea din ce în ce mai densă. Ajutată de Eduardo, Rhea se urcă pe pedestalul unei statui pentru a vedea mai bine spectacolul. De acolo, avea o vedere de sus spre scenă și putea admira succesiv un grup folcloric de dansatori, apoi o corală și, în sfârșit, o tânără care cânta balade romantice. În acel moment, Rhea văzu că tovarășii săi dispăruseră. Atunci, intră în panică. Cum o să coboare? În timp ce căuta în zadar pe unul dintre prietenii săi, văzu fața lui Antonio întoarsă spre ea, cu un aer ironic. El se apropie de pedestalul statuii.

– Aveți vreo problemă, señorita, întrebă el, inocent.

– Ghicește...

– De ce nu coborâți așa cum v-ați urcat?

– Imaginează-ți că nu m-am urcat singură. M-a ajutat Eduardo.

– Și acum, nu mai este Eduardo să vă ajute, nu-i așa?

– Antonio, te rog...

– Ce mă rogi? Pentru că Eduardo te-a abandonat, ce nevoie ai de mine?

– Încetează să spui prostii. Eduardo nu m-a abandonat, se găsește undeva, în mulțime.

– Atunci, în acest caz... zise Antonio, întorcându-i spatele, pentru a se îndepărta.

– Așteaptă! strigă Rhea, te rog, ajută-mă.

El nu spunea nimic.

– Te rog!

– Pentru că mă rogi atât de amabil... zise el, îndreptându-se către ea.

Ea se lăsă să cadă în brațele lui întinse. Mâinile lui Antonio alunecară de-a lungul picioarelor ei, apoi al corpului, pe măsură ce cobora. Când atinse pământul, el nu o lăsă imediat. Ea nu mai fu conștientă de mulțimea din jurul lor.

– Acum, recompensa mea, zise Antonio.

El îi fură o sărutare care-i aprinse simțurile. Simți o vagă dorință dar, deja, Antonio o respinse.

– S-ar zice că doreai altceva, Rhea, dar când îți ofer mai mult, protestezi. Trebuie să alegi. Nu-mi plac astfel de jocuri.

Apoi, se depărtă brusc de ea și-i luă mâna.

– Haide! Ceilalți sunt acolo, jos.

Rhea n-ar fi vrut să-i întâlnească pe ceilalți. Ar fi preferat să rămână cu Antonio. Ce vrusese el să spună? Că nici ei nu-i plăceau aceste jocuri? Nu avu timp să reflecteze mai departe. Deja ceilalți i-au întâlnit.

– Repede! Înghețatele voastre se topesc, strigă Sam, ținând conurile în mână. Vanilie pentru Rhea și

migdale prăjite pentru Tonio. Am ales aroma în funcție de caracterul fiecăruia: unul dulce și agreabil, celălalt puternic și ușor amărui.

– Te-ai înșelat după aparențe, îi zise Antonio lui Sam. Această înghețată de migdale prăjite este foarte dulce în interior

– Rhea, cred că Antonio este gata să explice ceva. Dar văd că nu prea ești convinsă, spuse Sam râzând.

Rhea se decise să nu răspundă.

Deoarece Eduardo era singurul care venise cu mașina, propuse să-i ducă și pe ceilalți. Tonio refuză și Sam declară că preferă să meargă pe jos.

– Tu și Leochan trebuie să profitați de mașină, se adresa el Isabellei. Tatăl tău este obosit.

Eduardo îi duse mai întâi pe cei doi Tikal. Cu toate protestele Isabellei. Eduardo insistă s-o conducă pe tânăra femeie până la ușa hotelului. Rhea îl văzu pe Leochan intrând primul, în timp ce Eduardo și Isabel întârziară un moment pe peron pentru a discuta. Apoi, tânăra femeie dispăru și Eduardo se întoarse la mașină.

– Ce seară frumoasă am petrecut! zise Rhea.

– Dar, dar eu m-aș fi dispensat bucuros de spectacolul de varietăți.

– Eduardo, nu fi atât de snob! Era, fără îndoială mai distractiv decât serata la care doreai să ne duci.

– I-am promis lui Pedro că o să trecem.

– E prea târziu, Eduardo. Sunt obosită.

– Foarte bine. Atunci, să ne întoarcem.

Rhea fu surprinsă văzând că Eduardo își schimbă atât de repede hotărârea.

El parcă în fața Casei Lopez.

– Ce noapte frumoasă, zise Rhea. Aerul este atât de plăcut!

Odată intrată în casă, Rhea refuză ca Eduardo s-o conducă până la camera ei. Impulsiv, îl sărută cu mai multă înflăcărare ca de obicei. Dacă Eduardo fu surprins, el nu suflă un cuvânt.

Această sărutare urma să trezească în ea aceleași reacții ca a lui Antonio? Vroia să știe, și prelungi această sărutare în care puse mai multă pasiune ca de obicei. Dar, răspunsul fu clar: nu simți nimic, nici dragoste, nici tandrețe, cel mult o tandră afecțiune.

– Noapte bună, îi spuse ea părăsindu-l.

Capitolul 10

Când Eduardo o părăsi pe Rhea, el nu prea știa ce să creadă. Ardoarea cu care Rhea reacționase la sărutarea sa l-a descumpănit. Totuși, Dumnezeu știa că evitase să flirteze cu ea în mod deschis. Iată că Rhea începea să răspundă atenției sale într-un moment în care propriile sentimente erau pradă unei confuzii totale. De fapt, întâlnirea cu Isabel Tikal îi treziseră tot felul de amintiri determinate de dorință și de suferință. Deodată, simți nevoia irezistibilă s-o revadă. Cu un pas vioi, luă mașina și se ajunse înaintea hotelului unde-i lăsase pe Tikali, cu câțva timp mai înainte.

Ce cameră putea ocupa Isabel? Scoase un suspin de descurajare, ieși din mașină și înaintă până la treptele peronului. Poate ieșea să ia aer sau să se plimbe... Deodată, atenția îi fu atrasă de un zgomot discret, nu departe de el. Cineva stătea în umbra terasei.

– Isabel, șopti el, emoționat de o speranță nebună.

Era ea. De ce căuta atunci să-l evite?

Eduardo o luă de mână.

– Te rog, nu pleca.

– Ce faci aici, Eduardo?

– Știam că n-aș fi putut să dorm.

– Dar, în sfârșit, ce faci aici? repetă ea.

– Mi-am zis că poate am norocul să te întâlnesc.

– De ce? Noi nu mai avem nimic să ne spunem.

– Nu ne-am văzut de trei ani; din contră, avem multe lucruri să ne spunem. Noi ne vorbeam atunci, îți amintești?

– Era perioada când împărtășeam anumite interese, zise Isabel pe un ton de regret. Eram amândoi la universitate, nutream aceleași ambiții, aceleași vise...

– Ce s-a întâmplat, Isabel?

– Ce s-a întâmplat? A sosit unchiul tău. Tot ceea ce avuseserăm în comun s-a șters din cauza diferențelor care ne separau.

– Nu este adevărat! Tu ești cea care a rupt legătura.

– Ai dreptate, Eduardo. Poate... Ei bine, pentru că ții cu tot dinadinsul să discutăm, să mergem în cealaltă parte a terasei, îi spuse Isabel, luându-l de mână și făcându-l să se așeze lângă ea.

Odată așezați, ea își retrase mâna din cea a lui Eduardo. El încercă s-o rețină.

– Nu, te rog, doar să discutăm.

Mai întâi, nici unul, nici celălalt nu știa ce să spună. Apoi, Eduardo rupse tăcerea.

– De ce dintr-o dată ai refuzat să mă mai vezi?

– N-a fost dintr-o dată, Eduardo. O știi bine. Opoziția unchiului tău era clară. El nu putea accepta o indiană într-o lume aristocratică, spaniolă.

– Dar eu?

– Trebuia să alegi cine conta mai mult în ochii tăi, eu sau unchiul tău.

– Dar n-am avut timp. Tu ai decis în locul meu.

– Am vrut să-ți mai dau o șansă. Am dispărut din scenă, este adevărat. Dar ce s-a întâmplat, apoi? Unchiul tău te-a acaparat până într-atât încât te-a făcut să-ți abandonezi studiile.

– Ce interes aveam să rămân la universitate, dacă tu nu mai erai?

– Interes! exclamă ea, exasperată. Viitorul tău nu depindea numai de mine! Trebuia să-ți alegi o carieră, să-ți faci viața ta... să devii un bărbat, nu o marionetă. Altcineva trăgea sforile...

– Dar am încercat să te revăd...

– Tu nu înțelegi, Eduardo. Eu nu doream să devii marioneta mea, nici chiar a unchiului tău. Doream să-ți făurești propria personalitate, să-ți alegi o meserie, în loc să ocupi un loc pe care unchiul tău l-a creat special pentru tine...

– Și să-l ascult pe Ferrara! exclamă Eduardo, pronunțând numele profesorului cu un dispreț evident.

– Ei bine, Antonio are poate defectele sale, dar are, de asemenea, calități, dintre care forța de caracter nu e cea mai mică.

– Se pare că acest Ferrara este capabil să trezească admirația și devotamentul întregului personal feminin.

– Încetează să faci pe copilul, Eduardo. De ce această gelozie? Din cauza mea? Sau din cauza Rheel Glenn?

Isabel luă o scurtă pauză, apoi continuă:

– Nu, nu-mi răspunde, Eduardo! Ca să spun drept, puțin mă interesează. Nu sunt prea optimistă de la natură. Ca tu să te opui unchiului tău, să-l anunți că de aici înainte îți vei lua viitorul în propriile mâini, iată ce așteptam de la tine. Și apoi, de asemenea, să-mi forțezi ușa pentru a mă face părtașă hotărârii tale. În sfârșit, aș fi vrut... Oh, dar la ce bun, acum?

Vocea sa tremura de emoție. Nu mai era femeia distantă pe care o cunoștea Rhea.

– Nu vreau să mai discutăm, Eduardo. Nu mai vreau să mă frământ și să sufăr. Țin prea mult la independența mea.

– Ca și Ferrara.

– Cred că eu și Antonio avem prea multe puncte comune.

– Și el, de asemenea? întrebă Eduardo, atrăgând-o spre el. Mi se pare că a fost un timp când împărtășeam aceleași nevoi.

Surprinsă de gestul lui neașteptat, Isabel înțepeni.

– Oh, Isabel, murmură el.

Când o sărută din nou, simți renăscând în ea o veche emoție și fără să vrea, întredeschise buzele. Eduardo spori îmbrățișarea, lipind-o de el. Isabel ar fi vrut să se simtă ca adeseori în trecut. Dar acest trecut, tânăra femeie nu era gata să-l re trăiască.

– Nu, Eduardo. Nu putem începe din nou. Unchiul tău este întotdeauna aici.

– Și Antonio Ferrara... sugeră Eduardo acuzator.

– Și Rhea Glenn.... ripostă Isabel.

– Doar nu crezi că voi întrerupe toate relațiile, Isabel? Ei bine, totuși așa am făcut. Nici o femeie nu m-a interesat, după tine. Rhea este prima femeie cu care întrețin o prietenie. Dar ea m-a făcut să mă gândesc la tine, fără încetare.

– Haide, Eduardo, nu încerca să justifici atracția ta pentru frumoasa artistă americană. Comparația este ridicolă.

– Voi aveți un fizic și un caracter diferit, desigur, dar împărtășiți aceeași dragoste pentru munca voastră și această nevoie absolută pentru independență.

– Scutește-mă de descrierea ta, te rog! zise Isabel pe un ton sarcastic. Haide, nu mai avem nimic de discutat.

– Isabel, te rog...

Eduardo o luă în brațe, dar ea se desprinsese.

– Nu, lasă-mă. Nu mai avem ce să ne spunem.

Rhea, de partea sa, încerca să-și analizeze reacțiile.

După plecarea lui Eduardo, a rămas un timp nemișcată, încercând să vadă clar în ea însăși. De ce sărutarea lui n-a avut nici un efect? Ah, dacă ar fi fost îndrăgostită de Eduardo... totul ar fi fost ușor. Era bogat, inteligent, atent, în ansamblu o partidă ideală.

Își duse degetul la buze. Acum, că își descoperise pasiunea, trebuia să uite acele senzații tulburătoare pe care le trezise în ea Antonio? Când era în brațele sale, restul i se părea lipsit de însemnătate.

Își simțea capul greu. Trebuia să ia aer. Coborî în hol, deschise ușa... și auzi voci familiare. Sam și Antonio! Fără îndoială, se întorceau la hotelul lor, nu departe de acolo.

– Sam, Antonio! Ohe!

– Rhea, tu ești? zise Sam, apropiindu-se de poarta de intrare. Antonio îl urmă. Ea nu-i putea distinge figura, dar vocea i se păru severă.

– Ce s-a întâmplat? Ce faci aici, singură? Unde este Eduardo?

Simțindu-se puțin ridicolă, Rhea le spuse că ușa se închisese în urma ei.

– De ce nu suni? sugeră Sam.

– Prefer să n-o fac. Mă simt atât de proastă. Și apoi, Eduardo trebuie să se întoarcă. Am să-l aștept; mă simt bine afară.

După una sau două secunde, Antonio decretă:

– O să așteptăm împreună cu tine.

– Nu este necesar...

– Ba bine că nu, afirmă Sam. Dar n-ai nevoie de noi doi: pentru că Antonio s-a oferit primul, o să mă întorc la hotel.

El îi salută și se îndepărtă în noapte. Antonio, făcând să sune tocurile pe pavajul străzii liniștite, împinse grilajul pentru a intra în grădină.

– Nu ești obligat să rămâi, Antonio.

– Nu, dar așa vreau eu, ripostă el, conducând-o pe scara care ducea la peron.

Acolo, se întoarse și se așeză pe prima treaptă, mai lată decât celelalte, forțând-o să se așeze alături de el.

El îi sărută umerii. Câtva timp mai devreme, îmbrățișarea lui Eduardo o lăsase rece. Ușoara atingere a lui Antonio fusese suficientă să trezească în ea o emoție de nedescris. Se întoarse către el, decisă să se abandoneze dorinței.

– Tonio... murmură ea.

El puse stăpânire pe buzele ei și magia acționă din nou. Se simțea purtată într-o lume de voluptate.

– Oh, Tonio! Nu!

– Te doresc, murmură el, dar mă înnebunești cu schimbările tale de atitudine.

– Tonio, te rog...

– Tonio pentru plăcere, Eduardo pentru tandrețe...

Duritatea lui o rănea profund și trezea în ea un sentiment de culpabilitate. Era ceva adevărat în spusele lui. Era oare cinstită față de Antonio și chiar față de sine? Lipsa ei de experiență nu o pregătise ca să se împotrivească dorinței sale arzătoare? Rhea nu știa cum să se comporte într-o situație nouă pentru ea.

– Eu nu sunt așa, eu nu... calculez. Mă simt bine cu tine.

– Atunci, nu-ți schimba hotărârea de câte ori te doresc.

– Vrei să facem dragoste aici, aproape în stradă?

– Putem să mergem în camera ta. Cel puțin dacă n-ai împărțit-o deja cu cineva.

Rhea simți cum o invadează o răceală perfidă. Credea cu adevărat că avea o legătură cu Eduardo?

Totuși, de la început, îi pusese întrebări cu privire la experiența sa: trebuia să știe la ce să se aștepte.

– Adu-ți aminte că nu putem intra. Dar putem să mergem la hotel, în camera ta, dacă n-ai împărțit-o deja cu cineva.

El înțelese aluzia.

– Te gândești la Isabel și la mine...?

– Și de ce nu? Nu știi că joci un joc dublu? Te gândești că eu îl fac. Cel puțin, n-ai putea să satisfaci două femei deodată.

Își regretă imediat cuvintele jignitoare. Antonio nu spusese nimic, dar deveni livid.

– Suntem gata să ne rănim deliberat. Asta nu servește la nimic. Suntem prea diferiți, Rhea. Aparținem unor lumi prea diferite.

– Singurul lucru pe care-l avem în comun este această atracție fizică, nu-i așa?

– În sfârșit, reluă Antonio, dacă este tot ce putem obține...

O sărută din nou și Rhea puse în sărutarea sa toată dorința și disperarea. Cum puteau fi atât de nedespărțite suferința și plăcerea?

Antonio scoase un suspin și se ridică.

– La revedere, Rhea.

Antonio o salută scurt. Ea auzi grilajul greu de fier deschizându-se și închizându-se. Plecase.

Capitolul 11

Rhea nu închise ochii toată noaptea. Încercă să-și pună ordine în gânduri. Antonio trezea în ea emoții pe care nu le simțise mai înainte. Cu siguranță, nu avea o părere prea bună despre ea, se arăta autoritar și exigent, știa să-i trezească mânia... ca și dorința.

Antonio era incapabil să-și împărtășească sentimentele cu o femeie. În aparență, o socotea pe Rhea responsabilă pentru flacăra pe care o trezea în el. Și dacă ea i se dăruia? Dacă îl lăsa să facă ceea ce ea, în sinea ei, dorea cu cea mai mare ardoare? Intimitatea fizică ar fi fost, poate, primul pas spre o mai bună înțelegere.

Cu Eduardo, problema se punea invers. Era tandru, atent, dar nu trezea în ea nici cea mai mică dorință. În definitiv, ce era mai important? În cele două cazuri, relația era incompletă...

După-amiază, Rhea se abandona plăcerii unei sieste, când sună telefonul. Recunoscuse vocea lui Sam, care-i anunța o nouă veste.

– Imaginează-ți că plecăm mâine! Profită de ultima noapte la Casa Lopez. De mâine, cort și sac de dormit...

– Genial! strigă Rhea. După cum se pare, mi-am dat seama că nu sunt făcută pentru o viață de lux.

Când Sam închise, Rhea se întreba ce atitudine să aibă cu Antonio, pe teren. Faptul că vor trebui să colaboreze strâns, poate o să-i apropie.

Eduardo fu decepționat aflând de plecarea ei, dar unchiul său păru ușurat. Fără îndoială, o găsea nedemnă de nepotul lui...

A doua zi dimineată, se înghesuie toți cinci într-un vechi camion cu echipamentele și lucrurile personale. Drumul fu lung și dificil, dar Rhea era prea fericită că-și regăsise prietenii, pentru a se plânge.

La sosirea în Chichén Itza, se opriă la un hotel de unde Antonio trebuia să recupereze un material. Ei profitară pentru a-și dezmorți picioarele și a bea un pahar. Plecând, Sam spuse:

– Ia-ți rămas-bun de la civilizație, Rhea!

Rhea înțelese sensul acestor cuvinte când Tonio opri din nou camionul, câteva minute mai târziu. Campingul lor era într-un loc împădurit, aproape de

piramide, în afara drumurilor folosite de turiști și se compunea din cinci corturi mici și unul mare pentru luat masa.

– Iată casa, dulcea noastră casă, spuse Sam, desemnând cu un deget campingul. Ce părere ai?

– Nu este chiar Hilton, dar...

Tonio nu o lăsă să-și termine fraza.

– Dacă acest mod de găzduire este prea primitiv, unul dintre bărbați te va conduce la hotel în fiecare seară, señorita Glenn, zise el pe un ton sarcastic.

– Nu m-ai lăsat să termin, replică ea tăios. Vroiam să spun că-mi place aici.

Furioasă, Rhea își duse bagajele în cortul pe care trebuia să-l împartă cu Isabel. Apoi, Tonio îi duse să vizitese situl arheologic. Ceilalți, bineînțeles, îl cunoșteau pe de rost, în timp ce Rhea descoperea totul. Situl se întindea pe trei kilometri și jumătate de la nord la sud și cu toate că o treime din sutele de ruine fuseseră restaurate, din ansamblu se degaja o impresie de frumusețe și vigoare. Rhea se entuziasmă în fața Piramidei centrale El Castillo, care i se părea imensă. Pe fiecare dintre fațadele acesteia niște scări duceau la un templu unde războinicii Tula erau sculptați pe uși. Rhea recunoscuse o importantă sculptură a lui Chac, zeul ploii.

– Așteaptă să vezi tronul în formă de jaguar, îi spuse Leochan. Inspiră teamă și respect.

Rhea vru să intre și să viziteze interiorul unui templu, dar ceilalți își continuă drumul.

– Nu te neliniști, vei vedea absolut tot, eu voi fi ghidul tău, zise Leochan.

Se opriă apoi la o altă piramidă, mai puțin importantă decât El Castillo, cu scara centrală în formă de melc.

– De fapt, este un veritabil observator care se găsește în vârful acestei construcții, îi explică Sam.

Antonio îi aruncă o privire care exprima mândrie și aroganță.

– După cum vezi, Rhea, zise el, adresându-i-se direct, mayașii erau astronomi remarcabili. Ei l-au descoperit pe zero și au inventat un calendar al zilelor solare.

Se duseră apoi la o sală de jocuri, unde se practica un joc care era un amestec de hochei, fotbal și baschet.

– Vezi aceste inele de piatră, de fiecare parte a terenului? Jucătorii trebuia să lanseze aici o minge servindu-se doar de brațe, de genunchi și de umeri.

Când intrară pe teren, Rhea fu impresionată de măreția lui. Privirea îi fu atrasă de un basorelief pe ziduri, de fiecare parte a terenului.

– Trebuie să realizezi desene aici, îi spuse Antonio. Aceste basoreliefuri trebuie reproduse. Simbolurile sunt interesante din mai multe motive. Unele

reprezintă moartea, altele reînnoirea în ritul fertilității. Aici se practica mai mult decât un sport: un sacrificiu uman urma întotdeauna după joc.

– De fapt, adăugă Leochan, suntem în posesia unor mărturii care tind să probeze că și învingătorii erau sacrificați.

– Nu mi se pare prea drept, zise Rhea.

– Stranie logică mayașă, explică Leochan. Victoria lor demonstra că aceștia erau mai puternici și erau, deci, demni să fie sacrificați.

– Curioasă tradiție! exclamă Rhea.

– Da, zise Leochan; noi suntem ultimii urmași.

– Oh, papa, suspină Isabel, suntem doar câțiva care respectăm tradiția.

Bătrânul surâse cu indulgență.

– Este adevărat, nu suntem numeroși. Dar unele ritualuri păstrează pentru noi o anumită semnificație. Apropo, adăugă el, vei asista, astă-seară, la un botez în sat.

– Primul fiu al vărului meu, zise Tonio. Noi îl sărbătorim.

– Un botez religios? întrebă Rhea, curioasă și intrigată.

– Nu chiar, dar vei vedea.

– Haideți, să mergem, comandă Antonio. Avem încă timp să vedem Cenote Sagrado pe drumul de întoarcere.

– Fântâna sacrificiului? întrebă Rhea.

– Da.

Traversară drumul sacru, îndreptându-se spre o gaură largă.

– Este imensă! remarcă Rhea, impresionată.

– Mai mult de cinci metri și patruzeci lărgime și aproape doi metri până la suprafața apei, explică el, apropiindu-se de margine. Vino să vezi.

– Cred că-mi ajunge pentru astăzi.

– Ai dreptate, suntem obosiți, zise Sam, venind în ajutorul ei. Să ne întoarcem acasă, adăugă el ironic.

– Nu dispuneți decât de o oră pentru odihnă, anunță Leochan. După aceea, trebuie să mergem la botez.

Curioasă, Rhea o privi pe Isabel cum se pregătea.

Ea își puse un huipil somptuos brodat, iar părul negru îi aluneca într-o coadă groasă, cu o împletitură cu ciucuri de panglică în culori. Era frumoasă. Isabel căută în valiza sa și scoase un alt huipil pe care îl întinse Rheeli.

– Pune-ți asta. Vei arăta foarte bine în ea.

Rhea nu se lăsă rugată. Îmbracă rochia albă, brodată mai puțin luxos, dar a cărei simplitate îi punea

în valoare frumusețea. Părul său strălucitor forma un nimb care constrata cu albul imaculat al ținutei de sărbătoare. Ea îi adăugă o panglică de un verde strălucitor, pe care o împrumută de la Isabel.

– Superbă! exclamă Sam, când ieși din cort în urma Isabelei. Această rochie îți vine de minune!

– Ești sigur? Câteodată, oamenilor nu le place ca străinii să poarte ținuta lor tradițională.

– În această seară, Rhea, nu ești o străină, zise Leochan cu căldură, luându-i mâna într-a sa. Ești una de-a noastră.

Porniră toți în camion, către satul Alenque, unde locuia vărul lui Tonio. Pe drum, Leochan le explică ce urmau să vadă.

– Botezul creștin a avut loc acum câteva luni, după nașterea bebelușului. Acolo veți asista la „Hetzme“, o ceremonie maya, un ritual precreștin, perpetuată de mii de ani.

Când sosiră la Alenque, oaspeții erau adunați deja în piața satului. Cei doi Tikal, Antonio și Sam au fost primiți cu căldură de către familiile lor și de prieteni. Prezența Rheeli le trezi mai întâi curiozitate, dar fu primită imediat cu brațele deschise de Imelda, verișoara lui Antonio și mama micului Juan.

– Suntem foarte onorați de prezența ta printre noi, spuse Imelda într-o engleză perfectă. Sunt atât de fericită că Antonio și-a adus prietena.

Imelda se înșela asupra relației dintre Rhea și Antonio?

Odată prezentările făcute, începu ceremonia. Soțul Imeldei îl aduse pe băiatul lor, un bebeluș frumos, de aproape patru luni, îmbrăcat cu un huiopil alb. O femeie bătrână îi puse la încheietura mâinii o mică brățară de aur. Frunzele verzi și ciorchinii violeti, brodați pe huiopil erau, de asemenea, un simbol al sănătății ca și al unei vieți prospere și fecunde.

Femeia începu să cânte.

– Eu fac hetzmek pentru tine; tu nu ești numai un bebeluș, ci un copil. Cei prezenți te vor ajuta să ajungi un bărbat, spunea ea, punând în pumnul micuț al copilului mici obiecte pe care bebelușii le ating cu plăcere.

El primi apoi o cârtică.

– Pentru ca să descoperi și să cunoști înțelepciunea cârților, intonă ea.

Apoi, o pușcă.

– Pentru a vâna, a te proteja și a supraviețui.

Apoi, copilul apucă un cuțit.

– Pentru a recolta roadele pământului.

Cuțitul fu înlocuit cu un foarfece.

– Tăietorul învață să-și folosească uneltele. Un bărbat capabil să prospere în meseria sa poate să-și hrănească familia și să se fălească.

În sfârșit, mama îi întinse un ban de aur.

– Pentru ca tu și familia ta să prosperați și să aveți o viață lungă și fericită.

Continuând să-l țină pe copil pe șoldul său, bătrâna făcu din nou înconjurul mesei în sensul invers al acelor de ceasornic, recitând o rugăciune creștină. Cele două cercuri reprezentau nouă stăpâni ai nopții din folclorul maya, îi explică Leochan Rheeli.

Când femeia termină, Rhea fu surprinsă să-l vadă pe Tonio înaintând spre micul Juan și luându-l în brațe. El îl puse la rândul său pe copil pe șoldul stâng și repetă ritualul.

– Imelda a dorit ca Antonio să fie nașul lui Juan, pentru ca băiatul să aibă ca model forța sa, noblețea sufletească și tandrețea sa.

Tandrețea sa? Acest cuvânt o surprinse puțin pe Rhea. Nu era un cuvânt pe care să-l asocieze cu Antonio Ferrara. Și totuși, figura lui reflecta emoția când înapoie băiatul tatălui său.

Apoi, Imelda veni și-l puse în brațele Rheeli, pe micul Juan care dormea profund. Rhea admiră copilul adormit care, în somnul său, se lipi de ea. Copilul avea deja trăsături pronunțate și părul negru al indienilor.

– Pare deja un mic războinic, îi șopti ea lui Leochan.

– Un copil mayaș, declară Leochan. Nu există prea mulți. Vino, Imelda și surorile ei ne-au pregătit un festin.

Făcură onoare felurilor picante care li s-au servit și era foarte târziu când terminară desertul.

După ce au promis că vor reveni, își părăsiră gazdele și se întoarseră la tabără. Obosite, Rhea și Isabel merseară să se culce. Aranjându-și sacul de dormit, Rhea remarcă:

– Imelda pare fericită. Nu o invidiezi? o întrebă ea pe Isabel.

– Deloc. Imelda are tot ce și-a dorit. Eu, de asemenea.

– Un soț, copii?

– Ei sunt toată viața sa. Pentru mine, munca este cea care contează.

Și Tonio face parte din această viață, gândi Rhea, cu amărăciune.

– Nu ai dorit niciodată să te căsătorești?

În umbra lămpii, Rhea nu putea să descifreze expresia de pe fața Isabellei.

– Odată, am avut și eu vise romantice. Un Făt-Frumos, venit din altă lume... Dar el n-a rezistat probei realității.

Isabel făcu o pauză și adăugă:

– Este târziu. Să ne culcăm.

Rhea sfârși prin a adormi gândindu-se la Antonio și la legăturile care-l uneau cu Isabel.

Capitolul 12

A doua zi dimineață, Antonio împărți sarcinile.

— Rhea, vreau să începi cu basoreliefurile de la sala de jocuri. Trebuie să termini cea mai mare parte a lucrului înainte de sosirea turiștilor. Autocarele nu vor veni de la Merida înainte de prânz.

Foarte înflăcărată, ea își adună lucrurile și o porni către sala de jocuri. Acolo, se instalează și își începu lucrul.

Absorbită de această activitate, nu știe când a trecut timpul. Dar, încetul cu încetul, turiștii sosiră și veniră să se uite. Atunci, se hotărî să se întoarcă în camping. Rhea îl ajută pe Sam să pregătească masa, apoi decise să meargă să se spele.

În cort, se dezbracă, își ia o rochie, un săpun, o mănășă și un prosop și se îndreaptă spre duș, nu fără o oarecare teamă.

Sistemul era foarte rudimentar, dar funcționa bine. Se stropi mai întâi, folosind cât mai puțină apă. Apoi, exagerând, încercă să controleze debitul ca să aibă suficientă apă pentru a se limpezi.

Deodată, auzi o voce amuzată:

– Deci, totul funcționează bine?

Tonio stătea în fața dușului, privind cu admirație corpul ei gol. Ea simți că roșește.

– Cum îndrăznești, pleacă!

– Nu intenționez să te spionez. Nu știam că ești aici. Dar nu regret că am trecut pe aici.

Ea simți cum privirea lui îi explorează corpul gol, trezindu-i senzații delicioase. Apoi, după un scurt salut cu mâna, dispăru.

Rușinată, Rhea își dădu seama că nu făcuse nimic ca să-și acopere goliciunea. Tulburată, uitase că ținea în mână prosopul și rochia.

Era lună plină în acea seară, iluminând templul din vârful celei mai mari piramide, El Castillo. Rhea își lăsa imaginația să călătorească în urmă cu sute de ani, în epoca în care Chichén Itza era un important centru

cultural plin de viață. Cum ar fi fost viața ei, dacă ar fi trăit atunci? Se întoarse spre Antonio și văzu că acesta o privea insistent. Gândul lui făcea o călătorie asemănătoare în timp? În acel moment, Isabel veni să-i vorbească încet la ureche și el întoarse privirea de la ea. Cu toate că nu auzea ce-i spunea Isabel, Rhea nu vroia să întrerupă acest moment atât de intens.

– Este târziu și trebuie să mergem la culcare, Antonio.

Cu toată oboseala, Rhea nu putea dormi. Lumina lunii pline se filtra prin copertina cortului, parcă ar fi chemat-o afară.

Fără să facă zgomot, se strecură afară din cort, luându-și în trecere tenisișii. Pentru că nu putea dormi, trebuia să meargă. Își puse încălțăminte de sport, surâzând la înfățișarea ei bizară. Dar nimeni nu putea s-o vadă, doar luna și fantomele trecutului...

Pașii o duseră spre Cenate Sagrado, numit de asemenea, Fântâna fecioarelor. La lumina ireală a lunii pline, acesta avea ceva amenințător și se așeză pe margine pentru a cerceta întunecimile fără fund. Își imaginea ceremoniile care trebuie să se fi desfășurat în acest loc, preoții cu pălării cu pene, războinicii cu trăsături semețe și mândre, șefii impunând respect, în robele lor de gală... apoi femeile. Se întreba dacă acestea erau îngrozite și tremurătoare sau, din contră, mândre că participă la ritual.

Deodată, o siluetă apăru nu departe de ea, aruncând o umbră imensă pe toată suprafața fântânii. Silueta părea că aparține locului, ca o fantomă a trecutului. Ea știa că era Antonio.

– Ce faci aici, Rhea? Nu este prudent.

– Cum știai că am ieșit?

– Nu mă simțeam prea bine și m-am hotărât să mă plimb. Am zărit o siluetă fantomă înaintând în lumina lunii. M-am gândit că este Xtabay, care apare câteodată în nopțile cu lună plină.

– Cine este Xtabay? întrebă Rhea, intrigată.

– O frumoasă seducătoare care așteaptă sub arbori pentru a-i vrăji pe bărbații care trec pe acolo pentru a-i duce la pieire.

– O frumoasă seducătoare în teniși? zise ea râzând.

– Este adevărat că Xtabay putea aluneca în spațiu. Așa că, nu încerca să mă atragi și să mă duci către o moarte sigură.

– Poate că te atrag, dar nu te distrug... Xtabay nu este aici, reluă ea după o clipă, dar cred că spiritul vechiului Chichén este prezent în jurul fântânii.

Ea privi în jurul său. Luna lumina fântâna și împrejurimile, dar dincolo de acestea se întindea o zonă de umbră. Întunericul care îi înconjură accentua caracterul intim și magic al întâlnirii lor.

– Vorbește-mi despre fântână, zise Rhea. Este adevărat că aici se ascund comori?

– Da, acest loc este sacru. Toate obiectele găsite aici erau ofrande.

– Dar nu s-au scos și oseminte umane?

– Da, dar era „Fântâna fecioarelor“. Este un obicei al strămoșilor mei, pe care nu prea îl admir, șopti Antonio. Mă gândesc că sunt lucruri mai bune de făcut cu o tânără femeie, decât s-o sacrifici zeilor.

Pentru a-și ilustra cuvintele, Tonio o înconjură cu brațele. Dorința o subjugă voinței lui, care părea vrăjită de magia locului. Prima sărutare a lui Antonio anulă toate încercările ei de rezistență.

Mâinile lui Antonio alunecară pe corpul său, mângâietoare și senzuale, tandre și dure în același timp. La rândul său, și ea îl atrase pe Antonio. Când o îmbrățișă din nou, simți în ea o dorință surdă. Corpul său era într-o așteptare nemărginită.

Atunci, el se ridică, o luă în brațe și o duse la câțiva metri de fântână, sub un arbore. Încercă s-o pună jos, dar ea tremura atât de tare încât se strânse în brațele sale, pentru a savura această forță, această căldură care se degaja din corpul lui. El îngenunche și o antrenează cu el. Antonio o dezbracă ușor, urmând cu mâini arzătoare curbele corpului ei.

Încet, el o făcu să se încline pentru a o așeza pe pământ și-i scoase cămașa de noapte. Când Rhea întinse mâinile către el, Antonio își scoase cămașa și se lungi alături de ea.

Mâinile și gura sa reluară explorarea corpului ei. Rhea nu simțise niciodată emoții atât de intense.

— Ești atât de frumoasă, murmură Antonio la pieptul ei. Am urmărit-o pe Xtabay și am găsit o femeie vie și pasională.

Rhea își lăsa mâinile să rătăcească pe spatele lui Antonio, apoi îi mângâie scobitura șalelor. În acel moment. Antonio se rostogoli pe o parte și termină să se dezbrace. Rhea înțelese că atinsese punctul de la care nu mai exista întoarcere. Era acolo de plăcere și, în același timp, simțea violența unei emoții incontrolabile.

Dar greutatea corpului lui Antonio apăsându-l pe-al său îi risipi teama, forțând-o să se abandoneze pasiunii fără nici o reținere. Mâinile sale, corpul său se ondulau în ritmul sacadat al dorinței. Lăsând la o parte ultima constrângere, scoase un strigăt de durere care făcu repede loc unui geamăt de plăcere pe care nu și-l putu reține. Antonio se abandună, la rândul său, murmurându-i numele:

– Oh, Rhea...

– Eu sunt Xtabay, zise ea, și tu ești un războinic maya, condamnat la moarte.

– Dacă asta este moartea, atunci sunt o victimă resemnată, replică el, mângâindu-i buzele.

Apoi, fața lui se întunecă.

– Rhea, sper că nu ți-am făcut rău. Nu știam că... este pentru prima dată.

– Sunt dezolată că te-am decepționat.

– Rhea, nu asta am vrut să spun!

– Atunci, ce vroiai să spui? Că ai fi preferat o parteneră mai experimentată. Ți-ai asumat... pe nedrept... ce aveam...

– Rhea, vrei să te oprești?

Ea se ridică. Silueta sa se profila clar în umbră. Antonio se ridică, de asemenea și, cum ea se plecă pentru a-și lua cămașa de noapte, el fu mai rapid și o prinse:

– Nu, Rhea, nu poți să pleci așa.

El se îmbrăcă repede. Deoarece Rhea făcea un pas pentru a pleca, el o puse în gardă:

– Nu poți să traversezi pădurea în acest mod.

Ținând în mână cămașa de noapte, o prinse de braț și o simți tremurând la contactul cu el.

– Și de ce nu? Dacă cineva mă vede, se va gândi că sunt Xtabay.

– Rhea, nu cred că m-ai văzut clar în această noapte. Ți-a plăcut să vezi în mine un războinic romantic, din alt veac, un zeu, într-un anumit fel. Dar nu sunt un războinic, după cum nu eram ghidul vostru la Cancun. Și tu nu ești o seducătoare mitică, ci o femeie reală, arzătoare și pasională.

– ... care te-a decepționat când ai văzut că era virgină.

– Oh, Rhea. Încetează, te rog! Dar m-ai înșelat. Eu nu vroiam... dar dădeai impresia că Eduardo...

– Nu te scuza, zise ea cu răceală. Te-ai gândit că aveam relații cu Eduardo, ei bine, e fals. Ai fost primul, Antonio, dar nu vei fi și ultimul!

De ce pronunțase aceste cuvinte? El tresări, vizibil șocat. Apoi, îl cuprinse furia.

– Înțeleg că am fost primul partener ideal, poți să te întorci la New York sau la Merida și Eduardo va avea favorurile tale.

– Ai dreptate! Încerci să mă convingi că nu aparțin lumii tale. Isabel, ea, dacă... Amândoi împărtășiți aceeași muncă și împărtășești și altceva cu ea?

– Ești stupidă, ridicolă... s-o evoci mereu pe Isabel. Este o colegă, o prietenă. Avem multe în comun.

– Știu... mi-a spus.

– Ce altceva ți-a mai spus?

Ea încercă să scape, dar el o ținu strâns.

– Suficient... suficient ca să mă țin deoparte. Eu sunt o străină pentru tine!

Rhea tremura, se simțea umilită.

– Te rog, dă-mi cămașa de noapte.

Văzându-i figura disperată, Antonio se înduioșă și i-o dădu.

– Așteaptă... strigă Tonio când ea se îndepărtă. Nu fi ridicolă. Te înșeli...

Restul cuvintelor se pierdu în liniștea nopții. Rhea era deja departe. Ea nu se întoarse să vadă dacă o urma.

Întoarsă în cort, se culcă, nedorind ca Isabel să fie martorul agitației sale. Știa că nu-și va găsi somnul. Nimic n-ar putea atenua această imensă decepție care o apăsă; nimic n-ar putea calma confuzia căreia îi căzuse pradă.

„Interludiul mexican“, care începuse atât de bine, se transformase într-un eșec dureros.

Capitolul 13

A doua zi dimineață, când o auzi pe Isabel sculându-se și îmbrăcându-se, Rhea trebui să facă un mare efort ca să se trezească. Nesomnul îi ardea ochii; se simțea anchilozată.

Isabel o văzu clătinându-se și înțelese că ceva nu era în regulă.

– Te simți bine?

– Da... da... sunt doar obosită. N-am prea dormit...

Rhea văzu că tânăra femeie era, cu adevărat, îngrijorată de starea sa.

– Rămâi în pat! îi ordonă Isabel. Îți trebuie ceva timp ca să te acomodezi la căldura asta. Măine îți va fi mai bine. Dacă te vei simți mai bine, ai putea să ne întâlnești mai târziu.

Ușurată, Rhea o ascultă, recunoscătoare pentru înțelegere. De fapt, suferința tinerei femei era mai

mult morală decât fizică. Se dăruise unui bărbat care nu simțea nimic profund pentru ea. Îi era frică de un angajament durabil? Rhea ar fi vrut să șteargă din memorie episodul din noaptea trecută și să revină la relațiile dinainte. Da, era singura posibilitate de a evita suferința...

Dar nu se legăna în iluzii, imaginându-și că va fi posibil? Îl iubea pe Tonio, îl iubea din toată inima. Acum, că au fost atât de aproape unul de celălalt cum ar putea să petreacă restul verii lângă el, fără să dorească reînnoirea experienței din noaptea precedentă?

Se ridică și ieși din cort. Ceilalți erau deja plecați. Cerul cenușiu și trist era imaginea stării sufletului său... Deodată, Rhea înțelese că nu mai poate rămâne la Chichén Itza.

Trebuia să se hotărască repede, înainte de întoarcerea lui Antonio și mai ales înainte ca hotărârea ei să cedeze. Se ridică și îmbracă o pereche de blugi și un tricou.

Își făcu bagajele în zece minute. Apoi luă mapa care conținea portretul neterminat al lui Antonio și pe care îl păstra întotdeauna într-un buzunar interior al sacului de voiaj. Singura amintire de la Antonio... Tânăra femeie îl privi pentru ultima oară și fu din nou izbită

de privirea pătrunzătoare care părea c-o fixează. Nu, n-ar putea să-l distrugă își zise ea punând mapa la locul ei.

În timp ce închidea valiza, auzi apropiindu-se o mașină. Surprinsă, îl recunoscuse de departe pe Eduardo.

– Bună ziua, este cineva pe aici?

Rhea merse înaintea lui și exclamă:

– Eduardo, ce faci aici?

– Mă simțeam părăsit și m-am decis să vin să văd ce faceți!

Rhea nu-și putu explica de ce, dar simțea că Eduardo nu era prea bucuros.

– Ai venit bine. Mă întrebam cum m-aș putea întoarce la Merida. Și, ca prin miracol, ai apărut.

– Să te întorci la Merida? Dar de ce? Abia ai venit.

– Știu, dar... nu merge totul cum credeam. Mă întorc la New York.

– Unde sunt ceilalți? Unde este Isabel? întrebă Eduardo.

Reacția lui Eduardo nu fu aceea pe care o aștepta Rhea. Totuși, el niciodată nu-i apreciasse munca, după cum nu-l apreciasse nici pe Antonio Ferrara. Atunci, de ce luase acel aer dezolat în momentul în care îi spusese că părăsește Chichén Itza?

– Sunt pe șantier. Și vreau să plec înainte de întoarcerea lor.

– De ce așa degrabă? Este încă devreme. Poți să mai aștepți puțin.

Rhea își dădu deodată seama că Eduardo plecase din Merida în zori, căci era abia ora nouă. El n-ar fi străbătut atâta distanță doar pentru o simplă vizită. Trebuie să se fi petrecut ceva.

– Speram să sosesc înainte ca Isabel... înainte să începeți lucrul. Isabel este bine? reluă el.

– Da, ca întotdeauna. O cunoști...

Rhea se întrerupse frapată de ceva foarte evident.

– Eduardo, nu este așa că n-ai venit pentru mine, ci pentru Isabel?

După privirea dezorientată a lui Eduardo, înțelese că intuiția nu o înșelase.

– Dar de ce nu mi-ai spus că tu și Isabel...

– Foarte simplu, pentru că nu era nimic de spus, răspunse Eduardo, anticipând întrebarea sa.

– Sunteți de mult foarte apropiați?

– Mai mult decât apropiați, mărturisi Eduardo. Când ne-am întâlnit, acum patru ani la universitate, ne-am îndrăgostit unul de altul. Am vrut chiar să ne căsătorim. Dar unchiul meu s-a opus violent, pentru rațiuni ușor de imaginat.

– Totuși, nu erai obligat să...

– La vremea aceea, s-a luat de Isabel, fără știrea mea și ea a refuzat să mă mai vadă. Apoi, el m-a forțat

să părăsesc universitatea, argumentând că nu aveam nevoie de o diplomă în drept, pentru a conduce afacerile familiei.

– Dar cum a putut să te forțeze? Este nesocotit!

– Fără Isabel, nu mai doream să-mi continuu studiile. Unchiul m-a convins că eram de origini prea diferite pentru a ne înțelege. Ceea ce era stupid! De la ruptura noastră, duc o viață superficială, care nu mă satisface. Tu, Rhea, m-ai făcut să fiu conștient de toate acestea.

– Eu?... Dar cum?...

– Prin modul în care îți apreciezi munca și de asemenea prin felul în care ai criticat adesea viața mea trândavă. M-am lăsat în mod laș convins să abandonez continuarea unei cariere care-mi plăcea și, în plus, femeia pe care o iubeam. Tu n-ai face niciodată asta, nu-i așa?

Rhea nu răspunse. Nu era tocmai pe cale s-o facă?. Dar situația sa era diferită, cel puțin așa credea ea...

– Noaptea trecută, reluă Eduardo, am avut o discuție cu unchiul meu. I-am spus că mă voi întoarce la universitate, cu sau fără acordul lui. Și... doream s-o anunț pe Isabel încă de azi. Nu știu dacă aceasta va schimba mare lucru: abia a vrut să-mi vorbească, la Merida.

Deodată, totul fu clar în mintea Rheeli: bărbatul pe care-l iubea Isabel era Eduardo, nu Antonio. Ce lipsă de intuiție, să nu ghicească!

– Du-te repede s-o găsești, Eduardo! Aleargă să-i anunți ce mi-ai spus, sunt sigură că totul se va schimba!

Îi indică locul unde ar putea s-o găsească. Plin de speranță, Eduardo plecă imediat.

Când rămase singură, Rhea se întoarse în cort și se uită la sacul de voiaj cu un aer gânditor. La urma urmei, situația nu era poate atât de disperată cum i se părea. În tot cazul, dacă pleca acum, nu va ști niciodată!

În grabă, începu să-și desfacă bagajul, în prada unei exaltări ciudate. Și dacă făcuse o eroare de judecată? Și el la fel...

În acel moment, auzi jeepul echipei sosind în scrâșnet de roți. Câteva secunde mai târziu, Antonio năvăli în cort.

– Tocmai l-am văzut pe Eduardo, spuse el, fără nici o introducere.

– Ei și?

– Isabel mi-a spus că nu te simți bine. Veneam după vești. Mă simțeam vinovat... după noaptea trecută. Atunci, a sosit Eduardo. După el, doreai să pleci.

Figura lui reflecta o duritate pe care nu i-o cunoștea.

Vocea lui avea o notă de amărăciune.

– Nu ți-a spus de ce a venit?

– Nu i-am adresat nici un cuvânt, nu am vrut. Așadar, ai aranjat ca să vină să te caute. Sunt fericit că

mica ta escapadă nu ți-a stricat planurile... Și, apoi, vreau să reînnoiesc experiența până nu se întoarce...

Puse stăpânire cu violență pe buzele ei și o răsturnă pe saltea. Un sentiment de panică o cuprinsese pe tânăra femeie. Scoasă din minți, îl mușcă din toate puterile.

Antonio scoase un strigăt de durere și-i dădu drumul. Rhea se rostogoli pe-o parte, totul fiind peste puterea ei de înțelegere.

– Dar ești nebună!

– Mă apăr, asta e tot! Nu ești decât o brută, Antonio!

El se clătină, ca fulgerat.

– Ai dreptate, Rhea. M-am purtat urât. Pleacă împreună cu Eduardo, pentru că asta îți dorești.

El se întoarce și părăsi cortul fără nici un rămas-bun.

Rhea rămase nemicată, cu inima strânsă. Așadar, totul s-a sfârșit... N-ar fi servit la nimic să încerce să-i explice natura exactă a relației cu Eduardo, să-i mărturisească adevăratele sale sentimente. De această dată, trebuia să plece. Când Eduardo și Isabel se întoarseră, era gata.

Eduardo avea un aer triumfător; Isabel părea încântată. O anunțase pe Rhea că se vor întoarce împreună la Merida pentru a-l înfrunta pe unchiul lui Eduardo.

– Îi datorăm aceasta, dar, indiferent care va fi reacția lui, ne vom căsători.

– Și tu îți vei termina studiile de drept, adăugă, Isabel, privindu-l cu tandrețe.

– Te previn că dacă voi fi dezmoștenit, va trebui să mă subvenționezi tu!

– O să ne descurcăm, zise Isabel.

– Nu mă-ndoiesc, murmură Rhea. Nimic, într-adevăr nimic nu este mai important decât iubirea și înțelegerea adăugă ea cu atâta forță încât cei doi interlocutori fură surprinși... Să nu dați atenție la ce spun! Sunt pur și simplu fericită pentru voi... Eduardo, dacă nu te deranjează, te rog să mă duci până la Merida.

– Dar de ce? întrebă Isabel. Am văzut de dimineață că ceva nu merge. Din cauza lui Tonio? El însuși avea o atitudine ciudată.

Jenată, tânăra femeie reluă:

– Sper că nu este vina mea. Sunt dezolată dacă ți-ai făcut o impresie falsă privitor la prietenia mea cu Antonio...

– Nu, n-ai nimic de-a face cu ce s-a întâmplat între noi. Vă voi povesti totul în mașină.

– Dar de ce nu rămâi aici? Vom putea vorbi tot atât de bine mâine, după întoarcerea mea.

– Nu, nu vreau să-l supăr din nou pe Antonio. Să plecăm! Când vă voi dezvălui totul, veți înțelege.

Dar Isabel refuza să plece fără explicații. Când Rhea își termină povestirea, tânăra indiană exclamă:

– Rhea, sună-l pe Tonio din Merida. Dă-i o șansă! Știu că ține la tine.

– Are un mod curios de a o arăta.

– Eu îl cunosc pe Tonio de mulți ani. Nu l-am văzut niciodată îndrăgostit ca acum.

– Îndrăgostit! exclamă Rhea. El mă tratează fără îndoială cu dispreț.

– Sunt de acord Rhea, afirmă Eduardo. Se comportă într-o manieră groaznică.

– Cum de știi tu? replică Isabel cu o voce severă. Antonio este un bărbat foarte diferit de tine. Mai presus de orice, are mândria lui. În plus, este foarte sensibil, fără îndoială prea mult. Această neîncredere față de femei vine din copilăria sa.

Isabel le povesti că tatăl lui Antonio, pe jumătate mayaș, era întotdeauna mândru de originea sa. Bogat, se căsătorise cu o femeie tânără venită dintr-o familie foarte săracă, dar spaniolă. Mama lui Antonio și-a petrecut toată viața disprețuindu-și soțul din cauza originii sale indiene.

– Acum îi înțeleg mai bine neîncrederea, zise Rhea. Dar de ce nu mi-a spus mai devreme?

– L-a împiedicat mândria sa. Antonio Ferrara este un om foarte cultivat, dar nu știe să-și exprime sentimentele. Nu-l condamna!

– Nu-l condemn, Isabel! Dar este foarte târziu pentru a mă întoarce.

Isabel nu era convinsă. Tot timpul cât a durat drumul spre Merida, Rhea s-a închis într-o tăcere adâncă, pe care însoțitorii săi i-au respectat-o.

Confruntarea cu señor Lopez se desfășură mai degrabă bine. Bătrânul trebui să se încline în fața hotărârii celor doi tineri. Mai întâi fără tragere de inimă, apoi cu un oarecare fatalism, acceptă inevitabilul. Bucuria lui Eduardo fu indescriptibilă. El nu vroia s-o lase pe Isabel să plece. În fața insistențelor lui, aceasta sfârși prin a accepta să-și amâne plecarea pentru a doua zi dimineață. Și apoi, ea și Eduardo aveau de recuperat atâta timp.

– Antonio nu va vedea poate, nici o dificultate îi spuse ea lui Eduardo. El are alte griji pe cap.

– Alte griji? repetă Eduardo, intrigat.

– O să vedem, răspunse ea, cu un surâs enigmatic. De altfel, trebuie să-l sun. El nu știe ce s-a petrecut între noi, nici de ce am plecat. Trebuie să fie furios...

Antonio nu era furios, mai degrabă disperat. Aceasta fu impresia pe care a avut-o Isabel la telefon.

– De ce a plecat Rhea cu voi? o întrebă el pe Isabel.

– Este o întrebare la care trebuie să răspunzi tu, Tonio. Tu singur știi ce s-a petrecut între voi.

Urmă o tăcere lungă.

– Dacă nu-ți dai seama că te iubește, atunci ești stupid! reluă Isabel. Ai fost, rând pe rând, rece sau autoritar cu ea, câteodată brutal. Faptul că Rhea a suportat stările tale sufletești demonstrează cu prisosință că ea te iubește.

Această demonstrație de logică feminină îl exasperă pe Antonio, care-i trânti Isabellei telefonul. Departe de a se formaliza, tânăra femeie jubila. Convorbirea telefonică nu fusese inutilă, era convinsă.

Apoi, Isabel încercă în zadar s-o convingă pe Rhea să rămână la Merida. Rhea decise să se ocupe ea însăși de plecare. Biletul fiind rezervat, ea fu însoțită la aeroport de prietenii săi.

Două ore și jumătate mai târziu, se afla în capitală, în același hotel unde făcuse escală câțva timp mai înainte. Printr-un curios efect al hazardului, i s-a atribuit aceeași cameră unde începuse „interludiul mexican“. Ei bine, acest interludiu se afârșise mai repede decât și-ar fi imaginat!

Dintr-o privire, parcurse încăperea de-acum familiară. Mâine dimineață, își va face o rezervare la un zbor pentru New York, era deci inutil să-și mai desfacă bagajele. De altfel, regăsi mapa în care strecurase portretul neterminat al lui Antonio...

Ce schimbare se produsese în ea, de atunci! Acum, când îl părăsise pe Antonio, simțea o nostalgie

romantică la ideea de a nu-l mai revedea niciodată pe frumosul ghid cu figura de divinitate maya...

În prezent, această perspectivă îi frângea inima.

Când adormi în sfârșit, visă că Antonio alerga printr-o pădure în urmărirea unei femei fantomă căreia nu putea să-i vadă chipul.

A doua zi dimineață, Rhea reuși să obțină un bilet, avionul său decolând după-amiază. Sejurul său în Mexic se apropia de sfârșit. Odată întoarsă la hotel, a fost informată că, în absența sa, o sunase Ben Cramer.

Prima reacție a Rheeli a fost de surpriză. De unde știa că se întorsese în capitală? Când reuși să-l prindă, uită să-i pună această întrebare. Ben vroia ca ea să meargă să caute înainte de plecarea sa un studiu despre arhitectura Teotihuacan, la profesorul Alvarez. Nu înainte de ora treisprezece, căci mexicanul nu lucra dimineața. Rhea era bucuroasă să-i facă un serviciu, căci se simțea vinovată de a nu-și fi respectat angajamentul.

La sfârșitul dimineții Rhea luă autobuzul pentru parcul Chapultepec, unde se găsea muzeul. La vederea clădirii, o invadă un val de nostalgie. Epoca fericită când lucra aici era departe...

Biroul lui Alvarez se găsea la capătul unui coridor în care dădea fosta sa sală de lucru. Cum venise mai devreme, tânăra femeie nu rezistă dorinței de a arunca o privire. Imensa încăpere nu se schimbase: era tot atât de luminoasă și plină de praf. Rhea se îndreptă spre masa sa de lucru. Dacă măcar ar putea reîncepe totul. Dacă măcar...

– Señorita Glenn, tânăra artistă pe care mi-a recomandat-o atât de călduros Ben Cramer?

Rhea crezu mai întâi ca imaginația îi joacă feste. Credea că visează această voce.

– Cred că sunteți, sper, gata să lucrați imediat...

Era Antonio! Inima Rheel începu să bată puternic.

– Dar ce... ce faci aici? întrebă ea cu voce tremurătoare.

– Sunt aici pentru a o primi pe Rhea Glenn, răspunse el, o elevă a prietenului meu, Ben Cramer. Sunt aici pentru că am fost incapabil s-o uit pe Rhea Glenn de când am întâlnit-o la Uxmal, în primăvara trecută. Când profesorul Cramer a menționat numele tinerei femei, am știut imediat că destinul vroia să ne unească din nou.

– Atunci... știai că eu eram...

– Bineînțeles că știam! Dar, în schimb, ignoram care va fi reacția ta. Mi-era frică să par prea expansiv. Iată de ce, în loc să-ți spun adevărul, am tăcut sau,

mai degrabă, nu am spus ce trebuia. Lasă-mă, acum, să-mi ispășesc greșeala, Rhea, să plecăm de la zero. Să facem ca și cum aceste săptămâni n-ar fi existat niciodată. Lasă-mă să-ți mărturisesc tot ce ți-am ascuns, bucuria ce o simțeam că te văd, nevoia de a-ți simți prezența alături de mine, în fiecare zi, nevoia... de a te iubi.

– Să facem ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat între noi? murmură Rhea ca prin vis.

Era în vocea lui Antonio o nerăbdare pe care nu o putea ascunde.

– Într-un fel, asta înseamnă că n-ar trebui niciodată să se șteargă o amintire atât de prețioasă... lângă fântână. Această amintire ar deveni o tortură pentru mine dacă ar trebui să rămână doar o amintire.

La aceste cuvinte, Rhea revăzu cu claritate scena; simți din nou aceeași dorință care, în seara aceea, o pierduse... pentru propria-i plăcere și a lui Antonio...

– Noi am încercat ceva excepțional, Rhea, reluă el mângâindu-i părul. Exemplul mamei mele mă obseda, îmi era frică să re trăiesc aceeași poveste. Mama n-a încetat, toată viața, să-l disprețuiască pe tatăl meu.

– Dar eu, niciodată...

– Acum știi, Rhea. Am înțeles greșit dorința ta de independență și neîncrederea față de obiceiurile

noastre. De fapt, nu am făcut decât să caut semne care să-mi confirme prejudecățile. Și apoi... am interpretat greșit relația ta cu Eduardo. Am înțeles mai înainte ca Isabel să-mi deschidă ochii. Și când Cramer mi-a făcut morală.

– Ben? exclamă Rhea. Când i-ai vorbit? Nu-i așa că tu l-ai chemat pe Ben. Așa a aflat că sunt aici.

– Da, am vrut să-i explic ce se petrecea. Într-un fel, vroiam să mă justific. Dar, atunci mi-am dat seama că un singur lucru conta pentru mine: tu, Rhea. Ben este un om înțelept. El ne cunoaște bine pe amândoi. Mi-am zis că ar putea să ne ajute. Ceea ce a și făcut.

– Dar, atunci, profesorul Alvarez, dosarul urgent?

– Nu există nici un profesor Alvarez. Sau mai bine zis, da, dar este în vacanță. Nu există nici un dosar... Este pretextul pe care l-am găsit pentru a te atrage aici. Altfel, ai fi refuzat să mă vezi dacă ți-aș fi telefonat. Mă înșel?

– Nu știu. După tot ce s-a petrecut...

– Rhea, responsabilitatea pentru ceea ce s-a petrecut ți se datorează în parte. Eu niciodată n-am putut să știu ce doreai cu adevărat. Atitudinea ta era atât de contradictorie; de fiecare dată când eram pe punctul de a-ți mărturisi adevăratele mele sentimente, mă descurajai. Și apoi... mândria ta, mărturisește...

Rhea nu se putu împiedica să surâdă. Vocea lui Antonio cu toate că era marcată de tandrețe, păstra trăsătura autorității sale obișnuite. El știa să coboare, dar numai până la un anumit punct. Și Rhea îl iubea așa cum era.

Simțind că se abandona, Antonio o luă în brațe. Sărutul lui fu năvalnic, pasionat. Când o eliberă, Rhea murmură:

– Știi, Antonio, nu vreau să uit trecutul și bogăția amintirilor mele. Există ceva deosebit pe care îl voi îndrăgi întotdeauna: portretul tău.

Strângând-o cu tandrețe lângă el, îi ceru pe un ton glumeț:

– Crezi că ai putea să termini portretul meu?

Rhea îi mângâie fața, urmărindu-i încet contururile...

– Da, răspunse ea. Dragostea mă va inspira. Va fi portretul dragostei.

Sfârșit